« Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α.' ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1858. Ἀριθ. 17

ΠΩΣ ΒΑΛΛΟΥΝ ΓΝΩΣΙΝ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

Πρό τινων ἡμερῶν περιπατῶν ἐν ταῖς μαγικαῖς δενδροστοιχίαις τοῦ Καταλανίου λειμῶνος, — τὸ μόνον μέρος ἐν Παρισίοις, ὅπερ τὴν ὥραν ταύτην παρηγορεῖ ἡμᾶς ὀλίγον διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐν Χερβούργῳ, — ἔτυχε νὰ παρατηρήσω ζεῦγος χαρίεν καὶ εὐγενεστάτης παῤῥησίας, διευθυνόμενον μὲ βραδέα καὶ εὔρυθμα βήματα πρὸς τὸ Θέατρον τῶν Ἀνθέων.

Προφανῶς τὸ ζεῦγος ὅπερ εἵλκυε τὰ βλέμματά μου ἦν ζεῦγος συζυγικὸν, ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε.

Ὁ ἀνὴρ, ὅστις πρέπει νὰ ἦτο τριάκοντα ἢ τριάκοντα πέντε ἐτῶν, ἦν ὑψηλὸς καὶ ὑπερηφάνου ὄψεως· οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐφαίνοντο ἐκτοξεύοντες ἀστραπὰς, ἀλλ' ἀστραπὰς μακαριότητος, καί τοι αἱ συνηνωμέναι αὐτοῦ ὀφρεῖς καὶ αἱ πρόωροι ῥυτίδες τοῦ μετώπου ἐδείκνυον κρᾶσιν ὀργίλην.

Ἡ γυνὴ, μικρὰ τὸ ἀνάστημα καὶ λεπτοφυής, εἶχεν ἡδυπαθές τι εἰς τὰ κινήματά της, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς τεκμήριον φύσεως πραείας καὶ παθητικῆς· εἶχε δὲ καὶ τὴν νωχελῆ εὐκαμψίαν τῆς Ἰνδοευρωπαίας, καὶ τὴν ξανθὴν κόμην τῶν θυγατέρων τοῦ Βορρᾶ. Οἱ ὡραῖοι καὶ γλαυκοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἠτένιζον τὸν αὐθέντην μετὰ τῆς ἐρωτικῆς ἐκείνης προσοχῆς τοῦ ἀτενίζοντος ὁστοῦν κυνός.

Αἴφνης εἶδον τὸν Γάστωνα Π... στενὸν φίλον μου, νὰ πλησιάζῃ τὸ εἰς ἐμὲ ἄγνωστον ζεῦγος, νὰ χαιρετᾷ σεβασμίως τὴν κυρίαν, νὰ δεξιωθῇ τὸν κύριον, ν' ἀνταλλάξῃ λόγους τινάς, καὶ ἔπειτα ν' ἀπομακρυνθῇ. Ὁ Γάστων παρατηρήσας με ἐλάβετο τοῦ βραχίονός μου, καὶ ἐβαδίσαμεν ἐντὸς τῶν ἀνθηρῶν μαιάνδρων τοῦ Καταλανίου λειμῶνος.

— Γνωρίζεις τὸν Κύριον καὶ τὴν Κυρίαν ταύτην; εἶπον εἰς τὸν Γάστωνα.

Ὦ διάβολε! εἶμαι ὁ καλλίτερος καὶ ὁ ἀρχαιότερος φίλος τοῦ Μαρτιάλου Κ... καὶ ταπεινότατος θεράπων τῆς συζύγου του, θυγατρὸς τοῦ Κ. Β.... ἀρχαίου συνταγματάρχου τῆς αὐτοκρατορίας, γενομένου πλουσίου ἀγρονόμου. Διατὶ μὲ κάμνεις τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

— Διότι ἡ καρδία μου ἐθλίβη εἰς τὴν θέαν τοῦ κατὰ τὸ φαινόμενον εὐδαίμονος τούτου ἀνδρογύνου. — Ὁ Σύζυγος πρέπει νὰ ἦναι ἄγριος τύραννος, καὶ ἡ γυνὴ δειλὴ περιστερὰ ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ φαλακροῦ τούτου γυπός. Ταλαίπωρον θῦμα!

Καλῶς εἶπας! ἀνεφώνησεν ὁ Γάστων καγχάζων· τῇ ἀληθείᾳ μὲ κάμνεις νὰ γελῶ μὲ τὴν δειλὴν περιστεράν σου καὶ τὸν φαλακρὸν γύπα σου. Πειστεύεις ἀκόμη εἰς τὰς δειλὰς περιστερᾶς, ἐσύ! Σὲ συγχαίρω κατὰ πολλά.

— Σᾶς βεβαιῶ ὅτι τὸ κατ' ἐμὲ, ἂν δὲν συμβαίνῃ τοὐναντίον, ἡ Κυρία Κ. εἶναι ὁ τύπος τῆς ἐρυθριώσης καὶ ἐντρόμου Μαργαρίτας τοῦ Γαίθου, τοῦ θύματος τοῦ Φαύστου. Τί ἀγγελάκι ποῦ εἶναι!

Ἀγγελάκι! Ἀγγελάκι! πιθανὸν τώρα, ἀλλὰ σᾶς λέγω μετὰ θετικότητος ὅτι δὲν ἔγει-εν εὔκολα. Τέλος ὁ Μαρτιάλης βεβαιοῖ ὅτι τὴν ἐδάμασε. Νοὶ, φαίνεται ὅτι ἀρκεῖται πλέον νὰ δαίρνῃ μόνον τὸ σκυλάκι της, καὶ τοῦτο πάλιν μόνον τὴν κυριακήν.

Ἡ περιέργειά μου διηγέρθη μεγάλως. καὶ ὁ Γάστων, πρὸς, ὃν ὁ Μαρτιάλος Κ. δὲν εἶχε μυστικὰ, μοὶ ἔκαμε γνωστὸν τὸ μικρὸν τοῦτο συζυγικὸν μυθιστόρημα. Ἴσως βέβαια δὲν ἤρμοζε νὰ τὸ κάμῃ αὐτός· ἀλλὰ γνωρίζετε ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν

τοὺς μέλει πολὺ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀδιακρισίαν. Ἅμα εἰξεύρῃ κανεὶς τίποτε, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ εἴπῃ, καὶ εἰμπορεῖ νὰ τὸ εἴπῃ καὶ μέσα εἰς τὸ γασαπειό! Καὶ ὅταν δὲν εἰξεύρουν τίποτε, τότε εἶναι πολὺ τοὺς πιάνει ἡ πολυλογία!

Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην — ἡ δὲ μία φορὰ δὲν εἶναι καὶ ἡ συνήθεια — σᾶς ἐγγυῶμαι τὴν ἰσοτρίαν μου ὡς ἀληθῆ.

Στερηθεὶς τῆς συζύγου του καὶ μείνας μεθ' ἑνὸς μόνου τέκνου, μιᾶς θυγατρὸς, ὁ συνταγματάρχης Β. ἔδωκε τὴν παραίτησίν του, καὶ συνεκέντρωσεν ἅπασαν τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ζώσης ἀναμνήσεως, ἐπὶ τοῦ προσώπου τοὐλάχιστον τῆς γυναικὸς ἣν ἠγάπησε. Ἡ ἀνάμνησις αὕτη ἐκαλεῖτο Λουκίλη. Τί ἀγγελικὸν πλάσμα! Ἀλλὰ τί διαβολικὸς χαρακτήρ! ἑξάμηνος ἔτι ἡ Λουκίλη παρεφέρετο ὑπὸ θυμοῦ καὶ ἐδάγκανε τὸ στῆθος τῆς τροφοῦ της ἑξαετὴς ἔδερνε τὴν παιδαγωγόν της, ἐξεκοίλιαζε τὰς κούκλας (κούτσας) της διὰ νὰ πίῃ τὸ αἷμά των, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπὸ πίτυρα, καὶ δεκαεξαετὴς, ἦτο τὸ φόβητρον ὅλων τῶν ὑπηρετῶν. Ἡ γλυκεία αὕτη καὶ ξανθὴ, ἡ περιπαθὴς αὕτη νεᾶνις ἐκυριεύετο ἐνίοτε ὑπὸ ἀνηκούστου θηριωδίας, εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀντιλογίαν ἐσφάδαζεν· ἐνώπιον τοῦ πατρός της ἐδαμάζετο, ἀλλ' ὡρύετο ὑποκόρως ὡς σκύμνος

Ὁ συνταγματάρχης ἠσθάνετο βαθεῖαν λύπην διὰ τὴν ἀδάμαστον ταύτην φύσιν· τὴν ἐπέπληττε συχνὰ, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρά. Μίαν τῶν ἡμερῶν, εἶπεν εἰς τὴν Λουκίλην μετὰ σκηνὴν τραγικὴν ἅμα καὶ γελοίαν ἐκ μέρους τῆς νεάνιδος.

— Δυστυχὲς τέκνον! μὲ αὐτὸν τὸν χαρακτῆρά σου δὲν θὰ ὑπανδρευθῇς ποτὲ, καὶ δὲν δύναμαι νὰ σὲ βάλω εἰς τὸν Ἅγιον Κῦρον (Saint-Cyr). Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Κυρίας Μαιντενῶνος (1) ἦτο δυνατὸν, ἴσως δὲ καὶ σωτήριον· ἀλλὰ τώρα δὲν σὲ δέχονται οὔτε εἰς τὸ ἱππικὸν οὔτε εἰς τὸ παιζικὸν, διότι εἶσαι ἱκανὴ νὰ τρομάξῃς καὶ αὐτοὺς τοὺς ζουάβους.

— Ἄ! ἔτσι, ἀπεκρίθη ἡ Λουκίλη κλαίουσα ὑπὸ λύσσης καὶ κατακομματιάζουσα τὸ ἐκ τριχάπτου μανδήλιόν της· μὲ περιγελᾷς, πατέρα, θέλεις νὰ μὲ ταπεινώσῃς, φοβᾶσαι νὰ μὲ ὑπανδρεύσῃς; Καλὰ λοιπὸν, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχω ἄνδρα, καὶ ἂς μὴ σὲ κακοφανῇ.

— Ἀλοίμονον! τί θὰ σὲ κάμῃ αὐτὸς ὁ ἄνδρας .... ἐκτὸς ἂν τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του τῷ ἐγχειρίσω τὴν μάστιγά μου, ἀφοῦ δὲν ἔχω τὴν τόλμην νὰ τὴν μεταχειρίζωμαι ἐγώ.

(1) Τὸ Saint-Cyr εἶναι χωρίον πλησίον τῶν Παρισίων· ἐν αὐτῷ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἱδρύσατο τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου, ὅπερ ἔθηκεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Κυρίας Μαιντενῶνος, ἵνα ἀνατρέφῃ ἐν αὐτῷ δωρεὰν διακόσια πεντήκοντα κοράσια, δυνάμενα ν' ἀποδείξωσι τοὐλάχιστον τετραβάθμιον εὐγενικὴν καταγωγὴν ἐκ πατρός· Ἀλλὰ τὸ 1793 μετεβλήθη εἰς νοσοκομεῖον καὶ στρατῶνα. Ὁ δὲ Ναπολέων μετέφερεν ἐκεῖ τὸ στρατιωτικὸν σχολεῖον τοῦ Φονταινεβλώ. Ὁ Λουδοβίκος ὅμως ΙΗ'. ἐπανήγαγε τὸ καθίδρυμα τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ', ἀλλὰ τὸ 1818 ἐτράπη πάλιν ὁριστικῶς εἰς στρατιωτικὸν σχολεῖον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς στρατηγοῦ. (Σ. Σ.)

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἔπιασαν τὴν Λουκίλην τὰ νεῦρά της, καὶ ὁ ἀσθενὴς τὴν καρδίαν πατὴρ ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν της ζητῶν παρ' αὐτῆς συγγνώμην μὲ δακρυῤῥοοῦντας ὀφθαλμούς.

Ὅτε ἡ Λουκίλη συνῆλθε, παρεφέρθη τοσοῦτον ὥστε ἔδωκεν ἓν ῥάπισμα εἰς τὴν θαλαμηπόλον της, κόρην πρασεῖαν καὶ ἀφωσιωμένην, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐδίωξεν αὐτήν. Ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀγανακτῶν ὁ συνταγματάρχης, ἀπεφάσισε νὰ ἀντισταθῇ· καὶ πρὸς δικαίαν ἐπανόρθωσιν ἀπῄτησε νὰ μένῃ ἡ θαλαμηπόλος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὀργίλης νεάνιδος καὶ νὰ φιλοδωρηθῇ.

Παρελθούσης τῆς ὀργῆς ἡ Λουκίλη, ἥτις ἦν καλῆς ψυχῆς, ἐδιόρθωνε τὰ λάθη της ὅσον ἠδύνατο.

Τρία ἢ τέσσαρα ἔτη μετὰ ταῦτα ὁ Μαρτιάλος Κ.. ἐρωτευθεὶς τὴν Λουκίλην, ἕνεκα τῆς ἀγγελικῆς καλλονῆς της, ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γάμον, ἀλλ' ἠγνόει τὰ καθέκαστα τοῦ ἐξαιρέτου χαρακτῆρός της.

Ὁ Μαρτιάλος Κ..., καίτοι ἐκφραστικῶν χαρακτήρων καὶ ὄψεως ἀδυσωπήτου λῃστοῦ τῆς Ἰταλίας, ἦτο καλλίστης καὶ γλυκυτάτης φύσεως· ἦτο καλοκἀγαθος μετὰ τῶν ἀνδρῶν, σεβάσμιος δὲ καὶ δειλὸς ἐνώπιον τῶν γυναικῶν.

Ἡ Λουκίλη, κολακευθεῖσα ἐκ τῆς ὑπὲρ αὐτῆς προτάσεώς του, ἐδείκνυεν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ὑπανδρευθῇ αὐτόν. Ὁ συνταγματάρχης ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀπατήσῃ ἄνθρωπον τοσοῦτον εὐγενῆ· ὅθεν κατέστησε γνωστὰ εἰς τὸν Μαρτιάλον τὰ μικρὰ ἠθικὰ ἐλαττώματα τῆς θυγατρός του.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐλλαττωματά της, εἶπε γελῶν ὁ Μαρτιάλλος, — κάμετέ μοι τὴν τιμὴν νὰ μοὶ δώσητε τὴν θυγατέρα σας, καὶ σᾶς ἐγγυῶμαι δι' ὅλα.

— Ἀλλ' ἐσὺ εἶσαι ἀρνίον, φίλε μου, ἡ δὲ κόρη μου ἠφαίστειον.

— Θὰ τὸ σβέσω.

— Θὰ μείνουν πάντοτε τίποτε τράκες αἱ ὁποῖαι θὰ πυρσοκροτήσουν, ἢ κανένα φυσέγκι τὸ ὁποῖον θὰ πετάξῃ εἰς τὴν στιγμὴν ποῦ δὲν τὸ περιμένεις.

— Δὲν φοβοῦμαι τὸ πῦρ.

— Πρόσεχε ἀπὸ ταῖς μπάλαις.

— Πᾶ! ἔχομεν καὶ μπάλαις;

— Ἔ! νᾶξευρες!....

— Λατρεύω τὴν Λουκίλην, τοῦτο ἐγγυᾶται διὰ πάντα, καὶ σᾶς τὴν ζητῶ.

— Πάρτην, ἀνόητε· ἀλλὰ βλέπεις ὅτι ἐρέθην ὡς τίμιος ἄνθρωπος, καὶ οὕτω μὴ μὲ κατηγορήσῃς ποτὲ δι' αὐτό.

— Δὲν θὰ κάμω ἄλλο παρὰ νὰ σᾶς εὐχαριστῶ, καὶ νὰ σᾶς εὐλογῶ.

— Ἔλα δά! εἶσαι λοιπὸν ὁ κύριος Σπανιάδης;

— Ὁ Κύριος Σπανιάδης δὲν καυχᾶται δι' ἄλλο ἢ ὅτι δαμάζει τοὺς ἵππους· ἐγὼ δὲ ἀναλαμβάνω ἴσως ὑπόθεσιν δυσκολωτέραν, ἀλλ' ἀγαπῶ καὶ ὁ ἔρως κάμνει θαύματα.

Ὁ γάμος ἐγένετο· ἐντὸς δὲ ἑνὸς μηνὸς οἱ ὑπηρέται ἠλλάχθησαν τρεῖς φοράς. Ὁ Μαρτιάλος ἐδείκνυεν ἀπάθειαν ἀδιασάλευτον· ἂν τὸν ἔβλεπες θὰ ὑπέθετες ὅτι ἀπεφάσισε νὰ φορέσῃ φουστάνελα καὶ νὰ παραχωρήσῃ τὰ πανταλόνιά του εἰς τὴν Κυρίαν, ἥτις μεταμορφωθεῖσα οὕτως, ἐγίνετο ὁσημέραι μᾶλλον ὀργίλη, καὶ τὴν κατελάμβανεν ὁ πυρετὸς τοῦ θυμοῦ ἓξ ἢ ἑπτὰ φορὰς τὴν ἑβδομάδα. Τέλος ἡμέραν τινὰ ἐνῷ οἱ δύω σύζυγοι ἐγεμάτιζον, ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, διὰ παραμικρὰν αἰτίαν ἡ Λουκίλη ἔθραυσε μίαν πολύτιμον γλυκισματοθήκην (compotier.) Ὁ Μαρτιάλος ἐστοχάσθη ὅτι ἔρθασεν ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως· ἔπιασεν ἕνα σωρὸν πινακίων καὶ ἔκαμεν αὐτὰ κομμάτια· ἡ Λουκίλη δὲν ἤθελε νὰ φανῇ κατωτέρα· ἔπιασε τὰ κρύσταλλα· ἔθραυε καὶ κατεκομματίαζε· καὶ δὲν ὑπεχώρησεν ἄλλως ἢ ὅτε τῇ ἦλθε λειποθυμία. Αὐτὸ δὰ ἦτο ἀπὸ τὰ συνήθεα.

Τὴν ἐπαύριον τῆς Λουκίλης ἀποκριθείσης δι' ἀσημάντου τινὸς λέξεως εἰς τὸν σύζυγόν της, οὗτος ἐπελάβετο πρῶτος τῆς ἔριδος. Ἐκυριεύθη ὑπὸ θυμοῦ τρομεροῦ. Ἤφριζεν, οἱ ὀφθαλμοί του ἐξέπεμπον ἀστραπάς, ἔκαμε θρίμματα πᾶν ὅ,τι εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς αἰθούσης, καὶ ἠπείλησεν νὰ ῥίψῃ ἔξω τοῦ παραθύρου τὸν σκύλον της, ἀλλ' ὁ κύων τῷ ἐτόξευσεν ἓν βλέμμα τόσον γλυκὺ καὶ οὐδαμῶς ἐκπεπληγμένον, ὥστε ἐπανέθηκεν αὐτὸ ἡσύχως ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ ἡ Λουκίλη καθημένη μὲ βλέμμα ἠλίθιον καὶ ἀκίνητον, καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐθεώρει τὴν σκηνὴν χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Εἶχε δαμασθῆ.

Μετά τινας δὲ μῆνας ἐπειδὴ δὲν ἐξανακύλισε πλέον, καὶ ὁ Μαρτιάλος κατέστη ὁ πραΰτατος καὶ πειθηνιώτατος τῶν συζύγων, ὁ ἑξῆς δεσάλογος ἐγένετο μετυξὺ τῶν νεονύμφων.

— Μὲ ἐσυγχώρησας λοιπὸν ἀγαπητή μου Λουκίλη;

— Νὰ σὲ συγχωρήσω; ἔπρεπεν ἐγὼ νὰ σοῦ ζητήσω συγχώρησιν· εἰς ἐσὲ δὲν χρεωστῶ ἄλλο ἢ εὐγνωμοσύνην.

— Εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν γελοίαν ἐκείνην σκηνὴν τῆς ὀργῆς εἰς ἣν ἀφέθην ἐνώπιόν σου!

— Ναὶ, φίλε μου, καὶ ἴσα ἴσα διότι ἦτο γελοία καὶ ἀποτρόπαιος, σὲ ἀγαπῶ μὲ περισσοτέραν παρ' ἄλλοτε ἀγάπην. Ὁ πατήρ μου ἐφάνη πάντοτε τόσον πρᾶος καὶ ἀγαθὸς, οἱ ὑπηρέται μου τοσοῦτον πειθήνιοι, ὥστε μέχρι τοῦδε ἠγνόουν τὴν ὀργὴν τῶν ἄλλων· ὅσον διὰ τὴν ἰδικήν μου, τὴν ὁποίαν δὲν ἔβλεπον, ἤμην παράφρων· ἀλλ' εἶδον τὴν ἰδικήν σου, εὐχαριστῶ φίλε! καὶ ἐννόησα τί ἐστι θυμός. Πόσον εἶναι ἀποτρόπαιος καὶ ἐξευτελιστικὸς, καὶ ὅμως παρέσχον τὴν νεότητά μου τοιοῦτον θέαμα εἰς τοὺς ἀγαπῶντάς με! ὤ, πόσον αἰσχύνομαι, καὶ νὰ τὸ συλλογισθῶ μόνον· ἀλλ' ἔσο ἥσυχος, δὲν θὰ μοὶ συμβῇ ποτὲ εἰς τὸ ἑξῆς.

— Οὐδ' εἰς ἐμὲ, ἄγγελέ μου.

— Ὦ! ὅσον διὰ σὲ, ὀργίζου ὁπόταν θέλῃς, θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σὲ συγχωρῶ, θὰ ἔχω τὴν ἀγαθὴν μερίδα.

Δύναμαι νὰ σὲ βεβαιώσω τώρα ὅτι ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ γαμβρός του εἶναι οἱ εὐτυχέστατοι πάντων τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἡ Λουκίλη εἶναι πραγματικῶς ὁ ξανθὸς ἄγγελος, ὁ ἄγγελος τῆς γλυκύτητος ὃν εἶδον ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ Θεάτρου τῶν Ἀνθέων.

Ὁ δὲ φίλος μου Γάστων ἐσυκοφάντησεν αὐτὴν εἰπὼν ὅτι δέρει ἀκόμη τὸ σκυλάκι της κάθε κυριακήν. Ἡ Λουκίλη δὲν τὸ δέρει πλέον εἰμὴ ἅπαξ τοῦ μηνὸς· ἐπὶ ἕνα δὲ μῆνα εἶναι ἀδύνατον καὶ εἰς τὸ πλέον καλῶς ἀνατεθραμμένον σκυλάκιον νὰ μὴ πρέπῃ ἡ μαστίγωσις μίαν φορὰν τοὐλάχιστον.

Τὸ ἠθικὸν μάθημα τοῦ διηγήματος τούτου εἶναι ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἴδῃ τις τὴν ὑπερβολὴν ἐλαττώματός τινος εἰς τὸν ἄλλον διὰ νὰ τὸ διορθώσῃ, ἂν κατὰ δυστυχίαν τὸ ἔχει ἐφ' ἑαυτοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΟΙ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ.

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

ΙΗ'.

Ἐρθάσαμεν εἰς Βιγκένας εἰς τὰς ἐννέα παρὰ πέντε λεπτά.

Ἄλλη τις ἅμαξα ἔρθασε ταὐτοχρόνως· ἦτο δὲ ἡ τοῦ Κ. δὲ Σατῶ-Ρενῶ. Εἰσήλθομεν εἰς τὸ δάσος, διὰ διαφόρων ὁδῶν. Οἱ ἁμαξηλάται μας ὤφειλον νὰ μᾶς περιμένωσιν εἰς τὴν μεγάλην πεδιάδα.

Μετά τινα λεπτὰ εὑρέθημεν εἰς τὸν τόπον τῆς συναντήσεως.

— Κύριοι εἶπεν ὁ Λουδοβίκος καταβαίνων πρῶτος, οὐδεμίαν συμφιλίωσιν....

— Ἀλλὰ.... τῷ εἶπον πλησιάζων.

— Ὦ! φίλτατε, ἐνθυμήθητε ὅτι μετὰ τὰς ἐκμυστηρεύσεις τὰς ὁποίας σᾶς ἔκαμον, μόνος ὑμεῖς παρὰ πάντα ἄλλον δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προτείνητε ἢ νὰ δεχθῆτε συμβιβασμόν. Ἔκλινα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ κέλευσμα ὅπερ δι' ἐμὲ ἦτο ἀπαραβίαστον. Ἀφήσαμεν τὸν Λουδοβίκον πλησίον τῆς ἁμάξης καὶ προὐχωρήσαμεν πρὸς τὸν Κ. δὲ Βοϊσῆν καὶ τὸν Κ. δὲ Σατωγράνδον. Ὁ Βαρόνος Ἰορδάνης ἐκράτει τὰ πιστόλια· ἐχαιρετήσαμεν ἀλλήλους.

— Κύριοι εἶπεν ὁ βαρόνος Ἰορδάνης, — εἰς τὰς περιστάσεις ἐν αἷς εὑρισκόμεθα, αἱ συντομώτεραι προσρήσεις εἶναι αἱ καλλίτεραι, διότι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν δυνάμεθα νὰ ἐνοχληθῶμεν· εἴμεθα ἐπιφορτισμένοι τὰ ὅπλα· ἰδοὺ αὐτά, παρατηρήσατέ τα, τὰ ἐπήραμεν δὲ πρὸ ὀλίγου παρὰ τοῦ Δεβίσμου, καὶ σᾶς δίδομεν τὸν λόγον μας ὅτι ὁ Κ. δὲ Φράγκης οὐδὲ κἂν τὰ εἶδε.

— Ὁ λόγος σας εἶναι περιττὸς, Κύριε ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης δὲ Σατωγράνδος, γνωρίζομεν μὲ

ποίους ἔχομεν νὰ κάμωμεν· καὶ λαβόντες τὰ πιστόλια οἱ δύο μάρτυρες ἐξέταζον τοὺς λύκους, παρατηροῦντες ἐνταῦτῷ καὶ τὸν σωλῆνα.

— Εἶναι πιστόλια συνήθους ὁλκῆς καὶ ἀνέπαφα, εἶπεν ὁ βαρόνος. Ἤδη δύνανται νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν διπλῆν σκανδάλην.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Κ. Βουσῆς ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι ἕκαστος δύναται νὰ πράξῃ ὅπως εὐαρεστῆται καὶ ὡς εἶναι συνειθισμένος.

— Ἔστω εἶπεν ὁ βαρῶνος Ἰορδάνης· τὰ ἴσα εἶναι πάντοτε εὐάρεστα.

— Τότε εἰδοποιήσατε τὸν Κ. δὲ Φράγκην, καὶ ἡμεῖς θέλομεν εἰδοποιήσει τὸν Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ.

— Πάγει καλῶς, ἤδη δὲ Κύριοι, ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐφέραμεν τὰ ὅπλα, μένει εἰς ὑμᾶς νὰ τὰ γεμίσητε.

Οἱ δύο νέοι λοιπὸν ἔλαβον ἑκάτερος ἓν πιστόλιον, ἐμέτρησαν ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν ποσότητα πυρίτιδος, ἔλαβον τυχαίως δύο σφαίρας, καὶ ἐπλήρωσαν αὐτά.

Ἐνῷ παρεσκεύαζον ταῦτα, εἰς ἃ δὲν ἠθέλησα νὰ λάβω κἀνὲν μέρος, ἐπλησίασα τὸν Λουδοβίκον ὅστις μὲ ὑπεδέχθη μειδιῶν.

— Δὲν θέλετε λησμονήσει τίποτε ἐξ ὅσων σᾶς ἐπεφόρτισα, μοὶ εἶπε, καὶ θέλετε ἀπαιτήσει τὸ αὐτὸ παρὰ τοῦ Ἰορδάνου, τὸν ὁποῖον διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου ἦν ἐνεχείρισα αὐτῷ, παρεκάλεσα νὰ μὴ φανερώσῃ τίποτε εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Φροντίσατε πρὸς τούτοις ὅπως καὶ αἱ ἐφημερίδες σιωπήσωσι περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἢ ἂν ὡμιλήσωσι περὶ αὐτῆς, νὰ μὴ ἀναφέρωσι τὰ ὀνόματα.

— Ἔχετετε λοιπὸν πάντοτε τὴν τρομερὰν πεποίθησιν ὅτι ἡ μονομαχία αὕτη θέλει σᾶς εἴνσι ὀλεθρία; τὸν ἠρώτησα.

— Εἶμαι πλέον πεποισμένος παρά ποτε· ἀλλὰ θέλετε ὁμολογήσει βέβαια ὅτι ἐδέχθην τὸν θάνατον ὡς ἀληθὴς Κόρσος.

— Ἡ ἀταραξία σας, φίλτατε δὲ Φράγκη εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε ἐλπίζω νὰ μὴ ἦσθε τόσον καλὰ πεποισμένος περὶ τούτου.

Ὁ Λουδοβίκος ἐκβαλὼν τὸ ὡρολόγιόν του.

— Ἔχω ἀκόμη ἑπτὰ λεπτῶν ζωὴν, εἶπεν· ἰδοὺ τὸ ὡρολόγιόν μου· φυλάξατε αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ εἰς ἐνθύμησίν μου, εἶναι ἓν ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ Βρεγκέτου. — Ἔλαβον τὸ ὡρολόγιον σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Λουδοβίκου.

— Μετὰ ὀκτὼ λεπτὰ ἐλπίζω νὰ σᾶς τὸ ἀποδώσω.

— Ἂς πάυσωμεν τὴν περὶ τούτου ὁμιλίαν, ἰδοὺ οἱ κύριοι οὗτοι μᾶς πλησιάζουν.

— Κύριοι εἶπεν ὁ ὑποκόμης δὲ Σατωγράνδος, ὑπάρχει πρὸς τὰ δεξιὰ ἄδενδρον μέρος, ὅπερ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐσχημάτισα πρὸς χρῆσιν μου· ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸ ζητήσωμεν; θέλομεν εἶσθε καλλίτερα ἐκεῖ παρὰ ἐδῶ, ὅπου δύνανται νὰ μᾶς ἴδωσι, καὶ νὰ μᾶς ἐνοχλήσωσιν.

— Ὁδηγήσατέ μας, Κύριε, εἶπεν ὁ βαρόνος Ἰορδάνης, σᾶς ἀκολουθοῦμεν, — Ὁ ὑποκόμης προηγήθη, ἡμεῖς δὲ τὸν ἠκολουθήσαμεν ὀλίγον ἀφεστῶτες. Ἀφοῦ προὐχωρήσαμεν περίπου τριάκοντα βήματα διὰ κατωφερείας ἀνεπαισθήτου ἐν τῷ μέσῳ ἀδένδρου τινὸς τόπου, ὅστις ἀναμφιβόλλως ἦτο ἄλλοτε ἕλος κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Αὐτουλίου (Auteuil) καὶ τὸ ὁποῖον ὅλως διόλου καταξηρανθὲν ἀπετέλει φάραγγα, περικεκλεισμένην ὑπὸ εἴδους πρανοῦς· τὸ ἔδαφος λοιπὸν ἐφαίνετο ἐπίτηδες παρεσκευασμένον ἵνα χρησιμεύῃ ὡς θέατρον διὰ σκηνὴν ὁμοίας μὲ ἐκείνην ἥτις ἔμελλε νὰ συμβῇ.

— Κύριε δὲ Μαρτέλλη, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, ἐπιθυμεῖτε νὰ μετρήσητε τὰ βήματα μετ' ἐμοῦ;

Ὁ βαρόνος ἀπεκρίθη διὰ καταφατικοῦ χαιρετισμοῦ· ἔπειτα δὲ τεθεὶς εἰς τὰ πλάγια τοῦ Κ. δὲ Σατωγράνδου, ἐμέτρησε μετ' αὐτοῦ εἴκοσι βήματα.

Ἔμεινα λοιπὸν μόνον δευτερόλεπτά τινα μετὰ τοῦ δὲ Φράγκη.

— Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἴπω μοὶ εἶπεν, ὅτι θέλετε εὑρεῖ τὴν διαθήκην μου ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφ' ἧς ἔγραφον ὅτε εἰσήλθετε.

— Πάγει καλὰ τῷ ἀπεκριθην, ἔστε ἀμέριμνος.

— Κύριοι, ὅταν εὐαρεστῆσθε, εἶπεν ὁ ὑποκόμης δὲ Σατωγράνδος.

— Ἰδοὺ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος· ὑγίαινε, ἀγαπητέ μοι φίλε, εὐχαρ·στῶ διὰ τὴν ἐνασχόλησιν τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωκα, χωρὶς νὰ λογαριάσω, ἐπρόσθεσε μειδιῶν μελαγχολικῶς, ὅσην μέλλω νὰ σᾶς δώσω ἀκόμη.

Ἔλαβον τὴν χεῖρά του ἥτις ἦτο ψυχρὰ μὲν ἀλλ' ἄνευ τρομώδους συγκινήσεως.

— Λάβε θάῤῥος, τῷ εἶπον, λησμόνησον τὸ φάντασμα τῆς παρελθούσης νυκτὸς, καὶ σημάδευσον ὅσον δύνασαι καλλίτερα.

— Ἐνθυμεῖσαι, τὸ Φραϋσουτς. (Freyschutz);

— Ναί.

— Καλὰ λοιπὸν, γνωρίζεις ὅτι ἑκάστη σφαῖρα πυροβόλου ἔχει τὸν προορισμόν της .... ὑγίαινε!

Ἐπλησίασε τὸν βαρόνον Ἰορδάνην, ὅστις τῷ ἐνεχείρισε προσδιωρισμένον δι' αὐτὸν πιστόλιον· τὸ ἔλαβεν, ἔσησε τὸν λύκον, χωρὶς κἂν νὰ τὸν παρατηρήσῃ, καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν δι' ἑνὸς μανδηλίου προσδιωρισμένην δι' αὐτόν θέσιν.

Ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ ἦτο ἤδη εἰς τὴν ἰδικήν του.

Λυπηρὰ σιωπὴ ἠκολούθησε διὰ μίαν στιγμὴν, καθ' ἣν οἱ δύο νέοι ἐχαιρέτησαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, ἔπειτα δὲ τοὺς τῶν ἀντιπάλων των, καὶ ἐπὶ τέλους ἐχαιρέτησαν ἀλλήλους.

Ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο πολλὰ συνειθισμένος εἰς τὰς τοῦ εἴδους τούτου ὑποθέσεις.

Ἐμειδία ὡς ἀνὴρ βέβαιος περὶ τῆς ἐπιδεξιότητος αὐτοῦ· ἴσως δὲ καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ Λουδοβίκος δὲ Φράγκης ἐλάμβανε πιστόλιον εἰς τὰς χεῖρας· ὁ δὲ Λουδοβίκος ἦτο μὲν ἥσυχος καὶ ἀτάραχος, ἀλλ' ἡ ὡραία κεφαλή του ὡμοίαζε μὲ μαρμαρίνην προτομὴν.

— Λοιπὸν Κύριοι, εἶπεν ὁ Σατώ-Ρενώ, βλέπετε ὅτι σᾶς περιμένομεν.

Ὁ Λουδοβίκος μοὶ ἔῤῥιψε τελευταῖον βλέμμα, ἔπειτα δὲ μειδιῶν ὕψωσε τὸ ὄμμα εἰς τὸν οὐρανόν.

— Κύριοι εἶπεν ὁ Σατωγράνδος ἑτοιμασθῆτε· ἔπειτα δὲ κτυπῶν τὴν μίαν χεῖρα του κατὰ τῆς ἄλλης εἶπεν.

— Ἅπαξ ... δίς ... τρίς ...

Οἱ δύο πυροβολισμοὶ δὲν ἀπετέλεσαν εἰμὴ ἕνα κρότον.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, εἶδον τὸν Λουδοβίκον δὲ Φράγκην περιστραφέντα δὶς καὶ πεσόντα ἐπὶ τοῦ ἑνὸς γόνατός του. Ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ, ἔμεινεν ὄρθιος, διότι μόνον τὸ κράσπεδον τοῦ ἐπενδύτου του διεπεράσθη.

Ἔδραμον πρὸς τὸν Λουδοβίκον δὲ Φράγκην.

— Εἶσθε πληγωμένος τῷ εἶπον.

Ἐπροσπάθησε νὰ μοὶ ἀποκριθῇ, ἀλλὰ ματαίως· αἱματοειδὴς ἀφρὸς ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ταὐτοχρόνως ἀφῆκε τὸ πιστόλιον νὰ πέσῃ, καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μέρους τοῦ στήθους του.

Μόλις διεκρίνετο ἐπὶ τοῦ ἐπενδύτού του ὀπή τις, δι' ἧς ἠδύνατα νὰ εἰσέλθῃ ὁ μικρὸς δάκτυλος.

— Κύριε βαρόνε! ἀνέκραξα, τρέξατε εἰς τὸν στρατῶνα, καὶ φέρετε τὸν χειρουργὸν τοῦ συντάγματος.

Ἀλλ' ὁ δὲ Φράγκης συναγαγὼν ὅλας τὰς δυνάμεις του ἐμπόδισε τὸν Ἰορδάνην, ποιῶν αὐτῷ σημεῖον ὅτι ἦτο ματαιον· ταὐτοχρόνος δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δευτέρου γόνατός του.

Ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ ἀπεμακρύνθη πορευθὺς, οἱ μάρτυρές του ὅμως ἐπλησίασαν εἰς τὸν τραυματίαν.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς εἴχομεν ἀνοίξει τὸν ἐπενδύτην του, καὶ ξεσχίσει τὸ ἐσωκόρδιον καὶ τὸν χιτῶνά του.

Ἡ σφαῖρα εἶχεν εἰσέλθει δεξιόθεν εἰς τὴν ἕκτην πλευράν, καὶ ἐξήλθεν ἄνωθεν τοῦ ἀριστεροῦ ἰσχύου.

Εἰς ἑκάστην ἀναπνοὴν τοῦ θνήσκοντος τὸ αἷμα ἐξήρχετο ἀπὸ τὰς δύο πληγάς. Ἦτο φανερὸν ὅτι ἡ πληγὴ ἦτο θανατηφόρος.

— Κύριε δὲ Φράγκη, εἶπεν ὁ ὑποκόμης Σατωγράνδος, σᾶς βεβαιόνομεν ὅτι εἴμεθα περίλυποι διὰ τὴν ἔκβασιν τοῦ ὀλεθρίου τούτου συμβάντος, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι δὴν ἔχετε οὐδὲν μῖσος κατὰ τοῦ Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ.

— Ναὶ, ναί ... ἐψιθύρισεν ὁ θνήσκων, ναὶ, τὸν συγχωρῶ.. . ἀλλ' ἂς ἀναχωρήσῃ, ἂς ἀναχωρήσῃ...

Ἔπειτα δὲ στραφεὶς μετά τινος κόπου πρὸς τὸ μέρος μου, μοὶ εἶπεν.

— Ἐνθυμήθητε τὴν ὑπόσχεσίν σας.

— Ὦ! σοὶ ὁρκίζομαι ὅτι θέλω κάμει ὡς ἐπιθυμεῖς.

— Νῦν δὲ, εἶπε μειδιῶν, παρατηρήσατε τὸ ὡρολόγιον.

Καὶ ἔπεσεν ἀφήσας μέγαν στεναγμόν· ἦτο δὲ ὁ τελευταῖος.

Παρετήρησα τὸ ὡρολόγιον· ἦτο ἀκριβῶς ἐννέα ὧραι καὶ δέκα λεπτά· ἔπειτα ἔῤῥιψα τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου δὲ Φράγκη· ἦτο νεκρός!

Ἐφέραμεν τὸ πτῶμά του εἰς τὴν κατοικίαν του, καὶ ἐνῷ ὁ βαρόνος Ἰορδάνης ἐξῆλθεν ἵ α δηλοποιήσῃ τὸ γεγονὸς εἰς τὸν ἀστυνόμον τῆς συνοικίας, ἐγὼ καὶ ὁ Ἰωσὴφ τὸ ἀνεβιβάσαμεν εἰς τὸν θάλαμόν του.

Ὁ ταλαίπωρος οὗτος ἔχυνε δάκρυα πικρά. Εἰσελθὼν δὲ ἀκουσίως πως ἐπαρατήρησα τὸ ὡρολόγιον· ἐδείκνυε δὲ ἐννέα ὧρας καὶ δέκα λεπτά.

Βεβαίως τὸ εἶχε λησμονήσει, καὶ εἶχε σταθῇ ἀκριβῶς εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν. Μίαν στιγμὴν μετὰ ταῦτα εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἰορδάνης μετὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀστυνομίας, οἵτινες εἰδοποιηθέντες παρ' αὐτοῦ ἦλθον νὰ ἐπιθέσωσι τὰς σφραγίδας.

Ὁ βαρόνος ἠθέλησε νὰ πέμψῃ ἐπιστολὰς εἰς τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους τοῦ μακαρίτου, ἵνα γνωστοποιήσῃ αὐτοῖς τὴν ὥραν τῆς μεταφορᾶς τοῦ λειψάνου· ἀλλὰ τὸν παρεκάλεσα [ν' ἀναγνώσῃ πρῶτον τὴν ἐπιστολὴν ἣν τῷ ἐνεχείρησεν ὁ Λουδοβίκος δὲ Φράγκης πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Διὰ δὲ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τὸν παρεκάλει νὰ κρύψῃ τὸν θάνατόν του ἀπὸ τὸν Λουκιανὸν, καὶ ἵνα μηδεὶς μάθῃ τὸ μυστικὸν, νὰ κάμῃ τὸν ἐνταφιασμὸν ἄνευ πομπῆς καὶ κρότου.

Ὁ βαρόνος Ἰορδάνης συγκατένευσεν εἰς πάντα ταῦτα, ἐγὼ δὲ πάραυτα ὑπῆγα καὶ ἐπεσκέφθην τοὺς Κ. Κ. δὲ Βοῦσῆ καὶ δὲ Σατωγράνδον ἵνα τοὺς παρακαλέσω νὰ τηρήσωσιν ἄκραν σιωπὴν ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ τούτου συμβάντος, καὶ νὰ παρακαλέσωσι τὸν Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ, χωρὶς νὰ τῷ εἴπωσι τὴν αἰτίαν, νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοὺς Παρισίους διά τινα καιρόν.

Μοὶ ὑπεσχέθησαν νὰ πράξωσι πᾶν τὸ δυνατὸν πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου, καὶ ἐνῷ οὗτοι ἐπήγαινον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ, ἐγὼ ἔφειλα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν ἐπιστολὴν ἥτις ἀνήγγελλεν εἰς τὴν Κυρίαν δὲ Φράγκην τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της ὑπὸ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ.

Ἐναντίον τῆς συνηθείας τοῦ τοιούτου εἴδους τῶν ὑποθέσεων, ἡ μονομαχία αὕτη ἔκαμε πολλὰ ὀλίγον κρότον.

Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες, αἱ βροντώδεις μὲν ἀλλὰ ψευδεῖς σάλπιγγες τῆς δημοσιογραφίας, ἐσιώπησαν. Μόνον στενοί τινες φίλοι συνώδευσαν τὸν νεκρὸν τοῦ ταλαιπώρου νεανίου εἰς τὴν Περ-Λαχαίζην. Μ' ὅλας δὲ τὰς προτροπὰς τῶν φίλων του ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ ἠρνήθη ν' ἀναχωρήσῃ. Ἐσυλλογίσθην διὰ μίαν στιγμὴν νὰ συνοδεύσω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Λουδοβίκου εἰς τὴν οἰκογένειάν του καὶ διὰ μιᾶς ἰδικῆς μου, ἀλλὰ, καίτοι ὁ σκοπός μου ἦτο καλὸς, τὸ νὰ ψευσθῶ περὶ τοῦ θανάτου ἑνὸς υἱοῦ καὶ ἀδελφοῦ μὲ ἀνεχαίτιζε· ἤμην πεπεισμένος ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Λουδοβίκος εἶχε διστάσει ἐπὶ πολὺ, πρὶν ἀποφα-

σίσῃ· ἐχρειάσθησαν οἱ οὐσιώδεις λόγοι οὓς μοὶ ἔδωκεν ἵνα καὶ αὐτὸς ἀποφασίσῃ ὅθεν εἰ καὶ φοβούμενος μὴ κατηγορηθῶ ἐπὶ ἀδιαφορίᾳ ἢ καὶ ἀγνωμοσύνῃ ἐσιώπησα, καὶ ἤμην πεπεισμένος ὅτι οὕτως εἶχε πράξει καὶ ὁ Ἰορδάνης.

Πέντε ἡμέρας μετὰ τὸ συμβὰν τοῦτο περὶ τὰς ἕνδεκα τῆς νυκτὸς, εἰργαζόμην ἐπὶ τῆς τραπέζης μου πλησίον τοῦ πυρὸς, μόνος καὶ περίλυπος, ὅτε ὁ ὑπηρέτης μου εἰσῆλθε, καὶ κλείσας βιαίως τὴν θύραν, συγκεκομμένῃ φωνῇ, μοὶ εἶπεν· ὁ Κ. δὲ Φράγκης ζητεῖ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ. Στραφεὶς δ' ἐγὼ ἀνέβλεψα εἰς αὐτὸν ἀσκαρδαμικτεὶ· ἦτο λίαν ὠχρός.

— Τί μὲ λέγεις, Βίκτωρ; τὸν ἠρώτησα.

— Ὦ! Κύριε, ἐπανέλαβε, οὐδ' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν γνωρίζω.

— Περὶ τίνος δὲ Φράγκη θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Περὶ ποῦ φίλου σας . . . περὶ ἐκείνου ὅστις δὶς ἢ τρεῖς ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Εἶσαι ἀνόητος παιδί μου. Μήπως δὲν γνωρίζεις τὸ δυστύχημα; δὲν γνωρίζεις ὅτι τὸν ἐχάσαμεν ἤδη πρὸ πέντε ἡμερῶν;

—Ναὶ, κύριε, καὶ ἰδοὺ διὰ τί εἶμαι τόσον τεταραγμένος· ἔκρουσεν, ἐνῷ εὑρισκόμην εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἠνέῳξα τὴν θύραν, καὶ εὐθὺς ὠπισθοχώρησα ἰδὼν αὐτόν.

Τότε εἰσῆλθε καὶ μὲ ἠρώτησεν ἐὰν ὁ Κύριος ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν, ἐγὼ δὲ ἤμην τόσον τεταραγμένος ὥστε τῷ ἀπεκρίθην ναί. Τότε αὐτὸς μοὶ εἶπεν, Εἰπέτῳ ὅτι ὁ Κ. δὲ Φράγκης ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ· ὅθεν καὶ ἐγὼ ἦλθα.

— Καλὲ ἐτρελλάθηκες; Βεβαίως πρέπει ἢ ὁ ἀντιθάλαμος νὰ ἦτο κακῶς φωτισμένος καὶ δὲν εἶδες καλά, ἢ νὰ ἐκοιμᾶσο καὶ δὲν ἤκουσες καλά. Ἐπίστρεψον λοιπὸν καὶ ἐρώτησον δευτέραν φορὰν τ'ὄνομά του.

— Ὦ! δὲν εἶναι ἀνάγκη, σᾶς ὀμνύω, κύριε, ὅτι δὲν ἐλανθάσθην διόλου· τὸν εἶδα πολὺ καλὰ, καὶ τὸν ἤκουσα.

— Καλὰ λοιπόν! ἂς εἰσέλθῃ.

Ὁ Βίκτωρ ἐπέστρεψεν ὅλως τρέμων πρὸς τὴν θύραν, ἠνέῳξεν αὐτὴν χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θαλάμου μου καὶ εἶπε.

— Λάβετε τὸν κόπον νὰ εἰσέλθητε, Κύριε.

— Παρευθὺς ἤκουσα ἐν τῇ αἰθούσῃ βήματά τινα, ὧν ὁ κρότος ἐχάνετο ἐπὶ τοῦ τάπητος ἐν ᾧ ἐπλησίαζον πρὸς τὸν θάλαμόν μου, καὶ πάραυτα ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς θύρας μου ὁ Κ. δὲ Φράγκης.

Ὁμολογῶ ὅτι τὸ πρῶτον μου κίνημα ἦτο κίνημα τρόμου, ἀνηγέρθην καὶ ἔκαμα ἓν βῆμα ὀπισθοχωρήσεως.

— Συγγνώμην διότι σᾶς ἐνοχλῶ εἰς τοιαύτην ὥραν, μοὶ εἶπεν ὁ Κ. δὲ Φράγκης, ἀλλ' ἔρθασα ἤδη πρὸ δέκα λεπτῶν, καὶ βλέπετε ὅτι δὲν ἠθέλησα νὰ περιμείνω ἕως αὔριον· ἵνα ἔλθω νὰ ὁμιλήσωμεν.

— Ὦ! φίλτατε Λουκιανὲ, ἀνεβόησα δραμὼν καὶ ἐναγκαλισθεὶς αὐτὸν, εἶσαι σὺ λοιπὸν, εἶσαι σύ;

Καὶ ἀκόντως ἐμοῦ δάκρυά τινα ἔρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

— Ναὶ, μοὶ εἶπεν, ἐγὼ εἶμαι.

Ἐλογάριασα τὸν καιρὸν ὅστις παρῆλθε, καὶ μόλις ἡ ἐπιστολὴ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ, ὄχι εἰς τὸ Σουλλακάρον ἀλλὰ εἰς τὸ Λιάκειον.

— Ὦ Θεέ μου! εἶπον δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃς τίποτε;

— Γνωρίζω τὰ πάντα εἶπεν.

— Πῶς! τὰ γνωρίζεις;

— Ναί.

— Βίκτωρ εἶπον στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπερέτην μου, ὅστις δὲν εἶχεν ἀκόμη καλῶς συνέλθει, ἄρησέ μας ἢ κάλλιον ἐπίστρεψον μετὰ ἓν τέταρτον φέρων τὸ δεῖπνον· θέλεις δειπνήσει μετ' ἐμοῦ, Λουκιανέ, καὶ καταλύσειν ἐνταῦθα βέβαια.

— Δέχομαι ὅλα ταῦτα μοὶ εἶπε· δὲν ἔφαγα ἀφοῦ ἀνεχώρησα ἀπὸ Αὐτισιόδουρον (Auxerre) ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, ἐπανέλαβε μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιάματος, ὅλοι μὲ ἐξελάμβανον διὰ τὸν δυστυχῆ ἀδελφόν μου, καὶ ἠρνήθησαν νὰ μ' ἀνοίξωσι, καὶ ἔφυγα ἀφήσας ὅλους εἰς τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς μεγάλην σύγχυσιν.

— Πραγματικῶς, φίλτατε Λουκιανὲ, ἡ ὁμοιότης σου μετὰ τοῦ Λουδοβίκου εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὸ ὀλίγου ἐξεπλάγην.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ ὅστις ἀκόμη δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπομακρυνθῇ, ὁ κύριος λοιπὸν εἶναι ὁ ἀδελφός . . . .

— Ναὶ, πήγαινε, καὶ φέρε μας νὰ δειπνήσωμεν.

Ὁ Βίκτωρ ἐξῆλθε, καὶ ἡμεῖς ἐμείναμεν μόνοι.

Ἔλαβον τὸν Λουκιανὸν ἐκ τῆς χειρὸς, τὸν ὡδήγησα εἰς ἓν θρονίον καὶ ἐκάθησα πλησίον του.

— Ἀλλὰ, τῷ εἶπον μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπληττόμενος εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ, εὑρίσκεσο λοιπὸν καθ' ὁδὸν ὅτε ἔμαθες τὴν λυπηρὰν εἴδησιν;

— Ὄχι ἤμην εἰς Σουλλακάρον.

— Ἀδύνατον, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀδελφοῦ σας πρέπει νὰ ἔρθασε τώρα.

— Ἐλησμόνησας τὸ ἄσμα τοῦ Βουργέρου (Burger) φίλτατε Ἀλέξανδρε, —*Οἱ νεκροὶ ἵπτανται ταχέως.*

Ἐσκίρτησα.

— Τί ἐννοεῖς; ἐξηγήθη τι, δὲν καταλαμβάνω.

— Ἐλησμόνησας ὅ,τι σοὶ διηγήθην περὶ τῶν οἰκογενειακῶν φαντασμάτων μας;

— Εἶδες λοιπὸν τὸν ἀδελφόν σου; ἀνέκραξα.

— Ναί;

— Καὶ πότε;

— Τὴν νύκτα, τῆς 16—17.

— Καὶ σοὶ εἶπεν ὅλα;

— Ὅλα.

— Καὶ σοὶ εἶπεν ὅτι εἶχεν ἀποθάνει.

— Μοὶ εἶπεν ὅτι ἐφονεύθη· οἱ δὲ νεκροὶ δὲν ψεύδονται.

— Καὶ σοὶ εἶπε τίνι τρόπῳ,

— Εἰς μονομαχίαν.

— Ὑπὸ τίνος;

— Ὑπὸ τοῦ Κ. δὲ Σατῶ-Ρενῶ.

— Ὄχι βέβαια, ὄχι τῷ εἶπον, θὰ τὸ ἔμαθες ἐξ ἄλλου τινὸς μέσου;

— Μήπως νομίζεις ὅτι εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ ἀστειεύωμαι;

— Συγγνώμην! ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ λέγεις εἶναι παράδοξον, καὶ πάνυ,τι συμβαίνει, εἰς σὲ καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν σου εἶναι τόσον ἀντίθετον εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως . . . .

— Ὥστε δὲν θέλεις νὰ τὸ πιστεύσῃς ἐννοῶ, ἀλλ' ἰδέ μοι, εἶπεν ἀνοίγων τὸν χειτῶνά του, καὶ δεικνύων μοι κυανοῦν τι σημεῖον ἐντετυπωμένον ἐπὶ τοῦ δέρματός του, κάτωθεν τῆς ἕκτης δεξιᾶς πλευρᾶς· πιστεύετε τοῦτο;

— Τῇ ἀληθείᾳ! ἀνεβόησα, εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον μέρος ἐκτυπήθη ὁ ἀδελφός σου.

— Καὶ ἡ σφαῖρα ἐξῆλθεν ἐδῶ, δὲν ἔχει οὕτω; . . . . ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκιανὸς θέτων τὸν δακτυλόν του ἄνωθεν τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς.

— Τοῦτο εἶναι θαῦμα! ἀνεβόησα.

— Τώρα λοιπὸν ἐξηκολούθησε θέλεις νὰ σοὶ εἴπω τί ὥραν ἀπέθανε;

— Εἰπέ.

— Εἰς τὰς ἐννέα καὶ δέκα λεπτά.

— Ἄκουσον, Λουκιανὲ, διηγήθητί μοι τὸ πᾶν διὰ μιᾶς, διότι ὁ νοῦς μου χάνεται εἰς τὰς ἀλλοκότους ταύτας ἐρωταποκρίσεις· προτιμῶ μίαν διήγησιν.

Ιθ'

Ὁ Λουκιανὸς στηρίξας τοὺς βραχίονάς του ἐπὶ τῆς ἕδρας του, καὶ βλέπων με ἀσκαρδαμυκτεὶ ἐξηκολούθησε, λέγων· τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατον· τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ ἀδελφός μου ἐφονεύθη, εἶχον ἐξέλθει πολλὰ πρωὶ νὰ ἐπισκευθῶ τοὺς ποιμένας μας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Καρβίνου, ὅτε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἶδον τὴν ὥραν, καὶ ἔθετα εἰς τὸν τόπον του τὸ ὡρολογιόν μου, προσεβλήθην ὑπὸ κτυπήματος τόσον σφοδροῦ, ὥστε ἐλιποθύμησα· ὅτε δὲ ἠνέῳξα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐκείμην κατὰ γῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ὀρλάνδου, ὅστις μοὶ ἔῤῥιπτεν ὕδωρ εἰς τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἵππος μου ἵστατο τέσσαρα βήματα ἀπ' ἐμοῦ ἔχων τὴν ῥῖνά του πρὸς ἐμὲ, ἀσθμαίνων καὶ μυχθίζων.

« — Ἔ! μοὶ εἶπε, τί σὲ συνέβη;

« — Ὦ! τῷ ἀπεκρίθην, δὲν γνωρίζω οὐδ' ἐγὼ· δὲν ἠκούσατε κανένα κρότον πυροβόλου;

« — Ὄχι.

« Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐκτυπήθην ὑπὸ σφαίρας ἐδῶ. — Καὶ τῷ ἔδειξα τὸ μέρος ὅπου ἠσθανόμην τὸν πόνον.

« — Πρῶτον, μοὶ ἀπεκρίθη οὐδεὶς πυροβολισμὸς τουφεκίου, ἢ πιστολίου ἠκούσθη, ἔπειτα δὲ οὐδεμία ὑπάρχει ὀπὴ εἰς τὸν ἐπενδύτην σας.

« — Τότε τῷ ἀπεκρίθην πρέπει ὁ ἀδελφός μου νὰ ἐφονεύθη.

« — Ἀ! τοῦτο εἶναι ἄλλος λόγος, ἀπεκρίθη.

« Ἠνέῳξα τὸν ἐπενδύτην μου, καὶ εὗρον τὸ σημεῖον ὅπερ σᾶς ἔδειξα πρὸ ὀλίγου· μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο ζωηρὸν καὶ ὡς νὰ ἔσταζεν αἷμα.

« Τόσον δὲ σφοδρὰ ἦτο ἡ ἠθικὴ καὶ φυσικὴ ὀδύνη μου, ὥστε κατὰ πρῶτον ἐσυλλογίσθην νὰ ἐπανέλθω εἰς Σουλλακάρον· ἀλλ' ἔπειτα ἐσυλλογίσθην τὴν μητέρα μου ἥτις δὲν μ' ἐπερίμενεν εἰμὴ εἰς τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, καὶ ἔπρεπε νὰ τῇ δώσω λόγον διὰ τὴν ἐπιστροφήν μου ταύτην, ἀλλὰ δὲν εὕξευρα τί νὰ εἴπω.

« Ἐξ ἄλλου δὲ μέρους, δὲν ἤθελον ἄνευ βεβαιότητος νὰ τῷ ἀναγγείλω τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ μου.

« Ἐξηκολούθησα ὅθεν τὸν δρόμον μου, καὶ εἰς τὰς ἕξ τὸ ἑσπέρας ἐπέστρεψα.

« Ἡ ταλαίπωρος μήτηρ μου μὲ ἐδέχθη κατὰ τὸ σύνηθες· ἦτο φανερὸν ὅτι δὲν ὑπώπτευε τίποτε.

« Εὐθὺς δὲ μετὰ τὸν δεῖπνον ἀνέβην εἰς τὸν κοιτῶνά μου.

« Ἐνῷ δὲ διηρχόμην τὸν διάδρομον τὸν ὁποῖον γνωρίζεις, ὁ ἄνεμος ἔσβεσε τὸ κηρί μου.

« Ἐνῷ δε κατέβαινον νὰ τὸ ἀνάψω, διὰ τῶν ῥαγάδων τῆς θύρας παρετήρησα φῶς εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀδελφοῦ μου.

« Ἐνόμισα ὅτι ὁ Γρίφρος ἦτο εἰς τὸν θάλαμον, καὶ ἐξερχόμενος εἶχε λησμονήσει νὰ πάρῃ τὸ φῶς.

« Ὤθησα τὴν θύραν καὶ εἶδον λαμπάδα ἀναμμένην πλησίον τῆς κλίνης του ἀδελφοῦ μου, ἐπὶ δὲ τῆς κλίνης ὁ ἀδελφός μου ἔκειτο γυμνὸς καὶ αἱμοσταγής.

« Σοὶ ὀμνύω ὅτι ἔμεινα διὰ μίαν στιγμὴν ἀκίνητος ὑπὸ τοῦ φόβου, ἔπειτα δὲ ἐπλησίασα . . . .

« Τὸν ἤγγισα . . . ἦτο ψυχρός . . .

« Ἡ σφαῖρα εἶχε διαπεράσει τὸ σῶμά του εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὅπου εἶχον αἰσθανθῆ τὸ κτύπημα· σταγόνες δέ τινες αἵματος ἔῤῥεον ἐκ τῶν ἐρυθρῶν χειλέων τοῦ τραύματος.

« Ἐγὼ τότε ἐβεβαιώθην ὅτι ὁ ἀδελφός μου εἶχε φονευθῆ.

« Ἐγονυπέτησα, καὶ στηρίξας τὴν κεφαλήν μου ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔκαμα τὴν προσευχήν μου μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς.

« Ὅτε δὲ τοὺς ἠνέῳξα, ἤμην εἰς βαθύτατον σκότος, ἡ λαμπὰς ὡς καὶ τὸ φάντασμα εἶχον χαθῆ.

« Διὰ τῆς χειρός μου ἔψαυσα τὴν κλίνην, ἦτο ὅμως κενή.

« Ἄκουσον, σὲ βεβαιῶ ὅτι νομίζω ἐμαυτὸν τόσον γενναῖον ὅσον ὁποιονδήποτε ἄλλον, ἀλλ' ὅτε ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν θάλαμον ψαύων εἰς τὸ σκότος εἶχον τὰς τρίχας ὠρθωμένας, καὶ ἱδρῶτα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

« Κατέβην διὰ νὰ λάβω ἓν ἄλλο κηρίον, ἡ δὲ μήτηρ μου ἰδοῦσά με ἐξέπεμψε κραυγήν.

« — Τί ἔχεις; μοὶ εἶπεν ἡ μήτηρ μου, — καὶ διὰ τί εἶσαι τόσον ὠχρός;

« — Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπεκρίθην, καὶ λαβὼν ἄλλο κηρίον ἀνέβην πάλιν.

« Ταύτην τὴν φορὰν τὸ κηρίον δὲν ἐσβέσθη καὶ ἀνέβην, εἰσῆλθον πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ μου . . . ταύτην τὴν φορὰν ἦτο κενόν.

« Ἡ λαμπὰς εἶχε γίνει ὅλως ἄφαντος, καὶ οὐδὲν βάρος ἐφαίνετο καταπατῆσαν τὸ στρῶμα τῆς κλίνης.

« Εὗρον δὲ χαμαὶ τὸ πρῶτον κηρίον μου τὸ ὁποῖον ἤναψα.

« Καίτοι μὴ ἔχων νέας ἀποδείξεις, εἶχον ἰδεῖ ἀρκετὰ ἵνα πεισθῶ.

« Εἰς τὰς ἐννέα καὶ δέκα λεπτὰ τῆς πρωΐας ὁ ἀδελφός μου εἶχε φονευθῆ· ἐπέστρεψα λοιπὸν καὶ ἐπλαγίασα λίαν τεταραγμένος.

« Εὐκόλως δύνασθε νὰ συμπεράνητε ὅτι ἐχρειάσθην πολλὴν ὥραν ἵν' ἀποκοιμηθῶ· τέλος δὲ ὁ κόπος ὑπερενίκησε τὴν ταραχήν, καὶ ὁ ὕπνος μὲ κατέλαβε.

« Τότε δὲ τὰ πάντα ἐξηκολούθησαν ἐν εἴδει ὀνείρου· εἶδον τὴν σκηνὴν ὅπως συνέβη· εἶδον τὸν ἄνθρωπον ὅστις τὸν ἐφώνευσεν· ἤκουσα τὸ ὄνομάτου προφερόμενον· ὠνομάζεται κύριος δὲ Σατώ-Ρενώ.

— Φεῦ! πάντα ταῦτα εἶναι ἀληθῆ, ἀπεκρίθην, ἀλλὰ τί ἤλθετε νὰ κάμετε εἰς Παρισίους;

— Ἦλθον νὰ φονεύσω τὸν φονεύσαντα τὸν ἀδελφόν μου.

— Νὰ τὸν φονεύσητε;..

— Ναί, ἀλλὰ μὴ σᾶς μέλῃ· ὄχι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορσικανῶν ὄπισθεν φραγμοῦ, ἢ ὑπεράνωθεν τείχους· οὐχί, ἀλλὰ κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον, φορῶν λευκὰς χειρίδας καὶ στερνόπτυγμα.

— Ἡ δὲ Κυρία δὲ φράγκη ἠξεύρει ὅτι ἦλθες εἰς Παρισίους μὲ τοιοῦτον σκοπόν;

— Ναί.

— Καὶ σᾶς ἀφῆκε ν' ἀναχωρήσητε;

— Μὲ ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτετωπον καὶ μοὶ εἶπεν « Ὕπαγε ». Ἡ μήτηρ μου εἶναι ἀληθὴς Κορσικανή.

— Καὶ ἤλθετε!

— Ὡς βλέπετε.

— Ἀλλ' ὁ ἀδελφός σας πρὶν ἀποθάνῃ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μὴ τὸν ἐκδικήσητε.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Λευκιανὸς μετὰ πικρίας, φαίνεται ὅτι μετὰ θάνατον μετέβαλε γνώμην.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ὑπηρέτης ἔφερε τὸ δεῖπνον, καὶ ἐκαθίσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ὁ Λουκιπνὸς ἔφαγεν ὡς ἄνθρωπος ἐλεύθερος πάσης μερίμνης.

Μετὰ τὸν δεῖπνον τὸν ὡδήγησα εἰς τὸ δωμάτιόν του, μὲ ἠχωρίστησε, καὶ μοὶ εὐχήθη καλὴν νύκτα.

Τοῦτο ἦν ἡ γαλήνη ἡ ἐπερχομένη εἰς τὰς γενναίας ψυχὰς μετὰ σταθερὰν ἀπόφασιν.

Τὴν ἐπαύριον εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἅμα ὁ ὑπηρέτης τῷ εἶπεν ὅτι ἤμην ἕτοιμος νὰ τὸν δεχθῶ.

— Θέλετε μοὶ εἶπε νὰ μὲ συνοδεύσητε εἰς Βιγκέννας; θέλω νὰ ὑπάγω ἐκεῖ ὡς προσκυνητής· ἐὰν δὲν ἔχετε καιρὸν πηγαίνω μόνος.

— Πῶς θὰ πᾷς μόνος; καὶ ποῖος θὰ σοὶ δείξῃ τὸν τόπον;

— Θὰ τὸν ἀναγνωρίσω εὐκόλως· δὲν σᾶς εἶπον ὅτι τὸν εἶδον κατ' ὄναρ;

Ἤμην περίεργος νὰ μάθω μέχρι ποῦ ἔφθανεν ἡ ἐμπνευσις αὕτη.

— Πάγει καλὰ, σὲ συνοδεύω, τῷ εἶπον.

— Λοιπὸν ἑτοιμάσθητε ἐνῷ γράφω εἰς τὸν Ἰορδάνην. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ τῷ στείλω ἓν γραμμάτιον διὰ τοῦ ὑπηρέτου σας;

— Εἶναι εἰς τὰς διαταγάσας.

— Εὐχαριστῶ.

Ἐξῆλθε καὶ ἐπανῆλθε μετὰ δέκα λεπτὰ κρατῶν τὸ γραμμάτιόν του, τὸ ὁποῖον ἐνεχείρησεν εἰς τὸν ὑπηρέτην μου.

Εἶχον παραγγείλει ἕν ὄχημα εἰς τ' ὁποῖον εἰσελθόντες ἀνεχωρήσαμεν διὰ Βιγκέννας.

Ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σταυροδρόμιον,

— Πλησιάζομεν, νομίζω, εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Μετὰ εἴκοσι βήματα θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ μέρος ὅθεν εἰσήλθομεν εἰς τὸ δάσος.

— Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν, εἶπεν ὁ νεανίας στοματῶν τὸ ὄχημα εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην θέσιν.

Ὁ Λουκιανὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος ἄνευ δισταγμοῦ, καὶ ὡς νὰ εἶχεν ἤδη εἰσέλθει εἰς αὐτὸ εἰκοσάκις, προὐχώρησε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν φάραγγα, καὶ φθάσας ἐκεῖ περιέστρεψε τὰ βλέμματα διὰ μίαν στιγμὴν, ἔπειτα δὲ προχωρήσας μέχρι τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἔπεσεν ὁ ἀδελφός του, ἔκλινε πρὸς τὸ ἔδαφος, καὶ ἰδὼν χαμαὶ ἐρυθρωπὴν κηλίδα. — ἐδῶ ἔπεσεν, εἶπε, καὶ κύψας ἡρέμα ἐφίλησε τὴν χλόην.

Ἔπειτα δὲ ἀνεγερθεὶς μὲ ὄμμα φλογερὸν, καὶ προχωρήσας διὰ τῆς φάραγκος ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ μέρος ὅθεν εἶχε πυροβολήσει ὁ Σατὼ-Ρενώ.

— Ἐδῶ ἦτο, εἶπε κτυπῶν μὲ τὸν πόδα· ἐδῶ θὰ τὸν ἴδῃς νὰ κῆται αὔριον.

— Πῶς αὔριον; τῷ εἶπον.

— Ναὶ, ἂν δὲν ἦναι ἀγενὴς, αὔριον θὰ μοὶ δώσῃ ἐδῶ ἱκανοποίησιν.

— Ἀλλὰ, φίλτατε Λουκιανὲ, τῷ λέγω, ἐν Γαλλίᾳ ἡ συνήθεια, ὡς γνωρίζετε, εἶναι ἡ μονομαχία περιωρίζηται μόνον εἰς τὸ ἴδιον ἑαυτῆς φυσικὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ Κύριος δὲ Σατὼ-Ρενὼ προκαλέσας τὸν ἀδελφόν σου ἐκτυπήθη μετ' αὐτοῦ, καὶ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε μετὰ σοῦ.

— Τῇ ἀληθείᾳ! ὁ Κύριος δὲ Σατὼ-Ρενὼ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ προκαλέσῃ τὸν ἀδελφόν μου διότι ὁ ἀδελφός μου παρέσχε βοήθειαν εἰς μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἀγενῶς ἠπάτησε, καὶ κατὰ τὴν γνώμην σας εἶχε δίκαιον νὰ τὸν προκαλέσῃ. Ὁ Κύριος δὲ Σατὼ-Ρενὼ ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν μου, ὅστις ποτὲ δὲν εἶχε πιάσει πιστόλιον· τὸν ἐφόνευσε τόσον ἀκινδύνως ὅσον ἂν ἐπυροβόλει κατὰ τῆς δορκάδος ἐκείνης ἥτις μᾶς βλέπει, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τὸν προκαλέσω; Καλὲ τί μοὶ λέγετε;

Ἔκλινα τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῶ.

— Ὑμεῖς ὅμως δὲν ἔχετε τίποτε νὰ κάμητε εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· μένετε ἥσυχος, ἐξηκολούθησεν, — ἔγραψα εἰς τὸν Ἰορδάνην, καὶ πρὶν ἐπιστρέψωμεν εἰς Παρισίους τὰ πάντα θέλουν εἶναι ἐν τάξει. Πιστεύετε τάχα ὅτι ὁ Σατὼ-Ρενὼ θέλει ἀποῤῥίψει τὴν πρότασίν μου;

— Κατὰ δυστυχίαν ὁ Κύριος δὲ Σατὼ-Ρενὼ φημίζεται τοσοῦτον ἀνδρεῖος, ὥστε ὁμολογῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τῆς συγκατανεύσεώς του.

Λοιπὸν τόσον τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Λουκιανός... Πᾶμε νὰ προγευματίσωμεν.

Ἐπιστρέψαντες πάλιν εἰς τὴν δίοδον, εἰσήλθομεν εἰς τὸ ὄχημα.

— Ἀμαξηλάτα, εἶπον, εἰς τὴν ὁδὸν Ῥίβολι.

— Ὄχι εἶπεν, ὁ Λουκιανὸς ἐγὼ σᾶς προσκαλῶ εἰς τὸ πρόγευμα . . . Ἀμαξηλάτα εἰς τὸ καφενεῖον τῶν Παρισίων. Δὲν ἔτρωγεν ἐκεῖ συνήθως ὁ ἀδελφός μου;

— Νομίζω.

— Τοὐλάχιστον ἐκεῖ προσεκαλέσα τὸν Ἰορδάνην.

— Λοιπὸν ἂς ἦναι εἰς τὸ καφενεῖον τῶν Παρισίων.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εὑρέθημεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου. Κ.'

Ἡ εἴσοδος τοῦ Λουκιανοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν ὑπῆρξε νέα ἀπόδειξις τῆς παραδόξου ὁμοιότητός του μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἡ φήμη τοῦ θανάτου τοῦ Λουδοβίκου εἶχε διαδοθῆ, ἴσως ὄχι καθ' ὅλην τὴν ἀκρίβειαν, ἀλλ' ὅπως δήποτε πάντες τὸν ἔμαθον· ὅθεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Λουκιανοῦ ἐπροξένησεν εἰς ὅλους ἔκπληξιν.

Ἐζήτησα ἰδιαίτερον δωμάτιον, προβλέπων ὅτι ὁ βαρόνος Ἰορδάνης ἔμελλε νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐντάμωσίν μας. Μᾶς ἔδωκαν λοιπὸν τὸ ἐνδότατον δωμάτιον· ὁ Λουκιανὸς ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ τὰς ἐφημερίδας μετ' ἀπαθείας ἥτις ὠμοίαζε μὲ ἀναισθησίαν.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ προγεύματος, ὁ Ἰορδάνης εἰσῆλθε.

Οἱ δύο νέοι, δὲν εἶχον ἰδεῖ ὁ εἷς τὸν ἄλλον πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε ἐτῶν, καὶ ὅμως τὸ μόνον δεῖγμα τῆς φιλίας των ὑπῆρξε τὸ νὰ συσφίγξωσι τὰς χεῖρας.

— Ἐ! τὰ πάντα εἶναι ἐν τάξει εἶπεν·

— Λοιπὸν ὁ Κ. δὲ Σατὼ-Ρενὼ δέχεται;

— Ναὶ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ ὅτι μετὰ σὲ νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἥσυχον.

— Ὦ! περὶ τούτου ἂς μείνῃ ἥσυχος· εἶμαι ὁ τελευταῖος τῶν δὲ Φράγκη· εἶδες αὐτὸν ἢ τοὺς μάρτυράς του;

— Αὐτὸν τὸν ἴδιον· ἀνεδέχθη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Κ. δὲ Βοϊσσῆ δὲ Σατωγράνδον. — Ὅσον δὲ περὶ τῶν ὅπλων καὶ τοῦ τόπου, θέλουσιν εἶναι τὰ αὐτά.

— Ἀξιόλογα . . . Κάθησε καὶ προγευμάτισον.

Ὁ βαρόνος ἐκάθησε, καὶ ὡμιλήσαμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Λουκιανὸς μᾶς παρεκάλεσε νὰ τὸν παρουσιάσωμεν εἰς τὸν ἀστυνόμον, τὸν σφραγίσαντα τὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ του ὡς καὶ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας ἐν ᾗ κατῴκει ὁ μακαρίτης. Ἠθέλησε δὲ νὰ διαμείνει εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Λουδοβίκου τὴν τελευταίαν ταύτην νύκτα, ἥτις τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν.

Πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν πάντων τούτων ἐδαπανήθη ὅλη ἡ ἡμέρα, καὶ μόλις περὶ πὰς πέντε τὸ ἑσπέρας ὁ Λουκιανὸς ἠδυνήθα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀδελφοῦ του· τὸν ἀφήκαμεν δὲ μόνον, διότι καὶ ἡ λύπη εἶναι οἰδήμων, καὶ πρέπει νὰ τὴν σέβεταί τις. Ὁ Λουκιανὸς μᾶς ἔδωκε συνέντευξιν διὰ τὴν ἐπαύριον εἰς τὰς ὀκτὼ ὥρας, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ προσπαθήσω νὰ εὕρω τὰ αὐτὰ πιστόλια, καὶ νὰ τ' ἀγοράσω, ἂν ἦτο δυνατόν.

Εὐθὺς λοιπὸν ὑπῆγα εἰς τοῦ Δεβίσμου καὶ τὰ ἠγόρασα διὰ 600, φράγκα, τὴν δ' ἐπαύριον εἰς τὰς ὀκτὼ παρὰ τέταρτον, ἤμην εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λουκιανοῦ.

Ὅτε εἰσῆλθον ἦτο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, καὶ ἔγραφεν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς εἶχον ἰδεῖ τὸν ἀδελφόντου γράφοντα, καὶ ἐμειδία καί τοι ἦτο λίαν ὠχρός.

— Καλὴ ἡμέρα, σας μοὶ εἶπε· γράφω πρὸς τὴν μητέρα μου.

— Ἐλπίζω ὅτι τῇ ἀναγγέλλετε εἴδησιν ἧττον λυπηρὰν ἐκείνης ἣν ὁ ἀδελφός σας πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν τῇ ἀνήγγειλε;

— Τῇ ἀναγγέλλω ὅτι δύναται νὰ δέεται ἡσύχως ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ υἱοῦ της, καὶ ὅτι τὸν ἐξεδικήθην.

— Πῶς δύνασαι νὰ ὁμιλῇς μὲ τόσην βεβαιότητα;

— Μήπως ὁ ἀδελφός μου δὲν σοὶ προεῖπε τὸν θάνατόν του; Ἐγὼ λοιπὸν σοὶ προλέγω τὸν θάνατον τοῦ Κ. δὲ Σατὼ-Ρενῶ.

Ἀνηγέρθη δὲ, καὶ ἐγγίζων με ἐπὶ τοῦ κροτάφου εἶπεν.

— Ἐδῶ θὰ τοῦ βάλω τὴν σφαῖράν μου.

— Σὺ δέ;

— Οὐδὲ κἂν θέλει μ' ἐγγίσει!

— Περιμείνατε τοὐλάχιστον τὸ τέλος τῆς μονομαχίας πρὶν στείλητε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

— Δὲν εἶναι διόλου ἀναγκαῖον.

Ἔκρουσε, καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐνεφανίσθη.

— Ἰωσὴφ, τῷ εἶπε, φέρε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

— Ἐπανεῖδε; λοιπὸν τὸν ἀδελφόν σου;

Ναί, μοὶ εἶπε.

Παράδοξον πρᾶγμα τῳόντι αἱ δύα αὗται μονομαχίαι ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, ἐν οἷς ἐκ τῶν προτέρων ὁ ἕτερος τῶν ἀντιπάλων ἦτο καταδικασμένος εἰς θάνατον! Ἐντούτοις ὁ βαρόνος Ἰορδνης ἔφθασεν, ἦτο ἡ ἐννάτη ὥρα καὶ ἀνεχωρήσαμεν. Ὁ Λουκιανὸς ἔσπευδε καὶ ἐβιάζε τὸν ἀμαξηλάτην τόσον ὥστε ἐφτάσαμεν εἰς τὸ μέρος τῆς συναντήσεως

πλέον τῶν δέκα λεπτῶν πρὸ τῆς ὥρας. Οἱ ἐναντίοι ἡμῶν ἔφθασαν εἰς τὰς ἐννέα ὥρας ἀκριβῶς· ἦσαν ἔφιπποι καὶ οἱ τρεῖς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ ἑνὸς ὑπηρέτου ἐπίσης ἐφίππου.

Ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ εἶχε τὴν χεῖρα εἰς τὸ φορεμά του, καὶ ἐνόμισα κατὰ πρῶτον ὅτι ἔφερε τὸν βραχίονα κρεμάμενον.

Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων οἱ κύριοι οὗτοι κατέβησαν, καὶ ἔρριψαν τοὺς χαλινοὺς τῶν ἵππων εἰς τὸν ὑπηρέτην των.

Ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ ἔμεινεν ὀπίσω, ἀλλ' ἔρριψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ μολονότι μακρὰν ἡμῶν, τὸν εἶδον ὠχριῶντα. Ἐστράφη, καὶ διὰ τῆς μάστιγος ἣν ἐκράτει εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἔκοπτε, παίζων, τὰ ἄνθη ἅτινα ἐφύοντο ἐπὶ τῆς χλόης.

—Ἰδοὺ ἡμεῖς, Κύριοι, εἶπον οἱ ΚΚ. δὲ Σατωγράνδου καὶ δὲ Βοῖσσῆς ἀλλ' ἐνθυμεῖσθε τοὺς ὅρους, ὅτι ἡ μονομαχία αὕτη θέλει εἶναι ἡ τελευταία, καὶ ὁποιαδήποτε καὶ ἐὰν ᾖ ἡ ἔκβασίς της, ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενὼ δὲν θέλει ἔχει νὰ δώσῃ λόγον εἰς κανένα περὶ τοῦ διπλοῦ ἀποτελέσματος.

— Εἴμεθα σύμφωνοι, ἀπεκρίθημεν ἐγὼ καὶ ὁ Ἰορδάνης.

Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπινεύων καταφατικῶς.

— Ἔχετε ὅπλα Κύριοι; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης δὲ Σατωγράνδος.

— Τὰ αὐτά.

— Καὶ εἶναι ἄγνωστα εἰς τὸν Κ. δὲ Φράγκην;

— Πολλῷ μᾶλλον ἢ εἰς τὸν Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ, διότι ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενὼ τὰ μετεχειρίσθη ἤδη ἅπαξ, ὁ δὲ Κ. δὲ Φράγκης δὲν τὰ εἶδεν ἀκόμη.

— Πάγει καλὰ κύριοι· ἐλθὲ Σατὼ-Ρενώ.

Πάραυτα εἰσέδυμεν εἰς τὸ δάσος χωρὶς νὰ προφέρωμεν λέξιν· ἕκαστος ἡμῶν μόλις ἀναλαβὼν ἐκ τῆς σκηνῆς, τῆς ὁποίας ἐμέλλομεν νὰ ἴδωμεν τὸ θέατρον, ἠσθάνετο ὅτι συμβὰν οὐχ' ἧττον τρομερὸν ἔμελλε νὰ συμβῇ.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν φάραγγα.

Ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενώ, χάρις εἰς τὴν ἰσχυρὰν θέλησίν του, ἐφαίνετο γαλήνιος, ἀλλ' οἱ ἰδόντες αὐτὸν εἰς τὰς δύο ταύτας συναντήσεις ἠδύναντο νὰ διακρίνωσι τὴν διαφοράν.

Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἔρριπτε λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ τὸ βλέμμα τοῦτο ἐξέφραζεν ἀνησυχίαν ὁμοιάζουσαν μὲ τρόμον. Ἴσως ἡ μεγάλη αὕτη ὁμοιότης τῶν δύο ἀδελφῶν τὸν ἐτάραττε, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἐν τῷ Λουκιανῷ τὴν ἐκδικητικὴν σκιὰν τοῦ Λουδοβίκου.

— Ἐνῷ δ' ἐγέμιζον τὰ πιστόλια, τὸν εἶδον ἐκβαλόντα τὴν χεῖρα ἐκ τοῦ ἐπενδύτου του· ἡ χείρ του ἦτο περιτυλιγμένη μὲ βεβρεγμένον μανδήλιον ἵνα πραΰνῃ τὸν πυρετώδη τρόμον· ὁ Λουκιανὸς ἐπερίμενε, μὲ βλέμμα γαλήνιον καὶ ἀκίνητον, καὶ ὡς ἄνθρωπος βέβαιος περὶ τῆς ἐκδικήσεώς του.

Χωρὶς δὲ νὰ τῷ διωρίσωσι τὴν θέσιν του, ὁ Λουκιανὸς ἔλαβε τὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ συνεπείᾳ τούτου ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενὼ ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει πρότερον. Ὁ Λουκιανὸς ἔλαβε τὸ ὅπλον του μετὰ μειδιάματος χαρᾶς, ὁ δὲ Κ. δὲ Σατώ-Ρενὼ ἀπὸ ὠχρὸς ὅπου ἦτο κατέστη πελιδνός. . . ἔβαλε δὲ τὴν χεῖρά του μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ του καὶ λαιμοδέτου του, ὡσανεὶ ὁ λαιμοδέτης του τὸν ἐστενωχώρει.

Δὲν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ τὸν ἀκούσιον τρόμον μου ἐν ᾧ ἔβλεπον τὸν ὡραῖον, τὸν πλούσιον, καὶ κομψοπρεπῆ τοῦτον νεανίαν, ὅστις τὴν προτεραίαν ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀκόμη πολλὰ ἔτη νὰ ζήσῃ, σήμερον δὲ ἱδροῦντι τῷ μετώπῳ καὶ ἀδημονούσῃ ψυχῇ, ἐθεώρει ἑαυτὸν καταδεδικασμένον εἰς θάνατον.

— Εἶσθε ἕτοιμοι Κύριοι· ἠρώτησεν ὁ Κ. δὲ Σατωγράνδος.

— Ναὶ ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανός.

Καὶ ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενὼ ἔνευσε καταφατικῶς.

Ἐγὼ δὲ μὴ τολμῶν νὰ γίνω θεατὴς τοῦ τρομεροῦ τούτου θεάματος, ἐστράφην ὀπίσω· ἤκουσα τὰ δύο ἀλλεπάλληλα κτυπήματα τῆς χειρὸς, ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου τὸν κρότον τῶν δύο πιστολίων· ἐστράφην·

Ὁ Κ. δὲ Σατώ-Ρενὼ ἔπεσε ξηρὸς καὶ ἄνευ στεναγμοῦ, καὶ ἔκειτο χαμαὶ ἀκίνητος.

Ἐπλησίασα τὸν νεκρὸν, κινούμενος ὑπὸ τῆς ἀνεζητήτου ἐκείνης περιεργείας, ἥτις σὲ παρασύρει εἰς τὸ νὰ μάθῃς καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τὰς λεπτομερείας ἑνὸς τρομεροῦ συμβάν τος. Ἡ σφαῖρα εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸν κρόταφόν του, εἰς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος ὅπερ μοὶ εἶχε δείξει ὁ Λουκιανός.

Ἔδραμον πρὸς αὐτὸν, ὅστις ἵστατο ἀτάραχος καὶ ἀκίνητος. Ἀλλ' ἰδών με πλησίον του, ἀφῆκε νὰ πέσῃ χαμαὶ τὸ πιστολιόν του καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Ἀχ! ὁ ἀδελφός μου, ὁ ταλαίπωρος ἀδελφός μου! ἀνεβόησε μετὰ λυγμῶν· ταῦτα δὲ ἦσαν τὰ πρῶτα δάκρυα ἅτινα ἐξῆλθον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νεανίου.

Η ΜΑΡΙΑ ΘΗΡΕΣΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

Τί δύναται νὰ εἴπῃ τις ἐν ὀλίγαις λέξεσι περὶ *τοῦ βασιλέως Μαρίας Θηρεσίας*, — ὡς ὠνόμαζον τὴν δέσποιναν αὐτῶν οἱ πιστοὶ Οὔγγροι, ἐν τῇ ἐνθουσιώδει αὐτῶν ἀγάπῃ; ἤθελον μᾶς χρειασθῇ τόμοι ὁλόκληροι ἵνα διηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν τῆς αὐτοκρατείρης τῆς Γερμανίας, βασιλίσσης τῆς Οὐγγαρίας καὶ Βοημίας, καὶ ἀρχιδουκίσσης τῆς Αὐστρίας.

Ἀναβᾶσα εἰς τὸν θρόνον ἐν ἔτει 1740, εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, δυνάμει διατάγματος τοῦ πατρός της Καρόλου τοῦ ΣΤ'. διαλαμβάνοντος ὅτι ἐν περιπτώσει θανάτου τῶν ἀρρένων διαδόχων του νὰ περιέλθῃ τὸ ςέμμα εἰς τὰς θυγατέρας του, καὶ οὐχὶ εἰς τὰς τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωσὴφ τοῦ Α.

Αἴφνης ἀνεφύησαν πανταχόθεν ἐχθροὶ τῆς Μαρίας Θηρεσίας.

Ζῶντος τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ ΣΤ'. συγκατένευσαν μὲν διὰ λόγους πολιτικοὺς ἐπὶ εἴκοσι καὶ ἑπτὰ ἔτη οἱ ἀντιποιούμενοι τοῦ θρόνου, νὰ ἐπικυρώσωσι δεκάκις κατ' ἐπανάληψιν τὴν περίφημον διάταξιν, τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα pragmatique sanction, πραγματικὴ ἐπικύρωσις, ἀλλ' ὅτε δὲν εἶχον πλέον εἰμὴ γυναῖκα νὰ φοβῶνται, προὐτίμησαν οἱ γενναῖοι οὗτοι ἐρασταὶ τοῦ θρόνου νὰ διαμφισβητήσωσι τὸ κῦρος τῆς διαθήκης, παραβαίνοντες καὶ αὐτὰς τὰς ἐνόρκους συγκαταθέσεις των.

Ἀφ' οὗ πρῶτον ἀντέστησαν κατὰ τοῦ ἐκλέκτορος τῆς Βαυαρίας ὁ ἐκλέκτωρ τῆς Κολωνίας καὶ ὁ ἐκλέκτωρ παλατῖνος, ἡ Πρωσσία, ἔπειτα δὲ ἡ Ἱσπανία, ἡ Πολωνία, ἡ Σαρδηνία, καὶ ἡ Γαλλία, ἠθέλησαν καὶ αὐταὶ νὰ λάβωσι μερίδιον ἀπὸ τὸ πλακούντιον, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸ κόψωσιν εἰς τεμάχια.

Μόνη ἡ Ἀγγλία, ἡ ὁμόσασα συμμαχίαν τῇ Μαρίᾳ Θηρεσίᾳ, ἔμενε πιστὴ εἰς τὸν ὅρκον της. Ἀλλὰ πόθεν νὰ προσέλθῃ εἰς βοήθειάν της, ἐνῷ ὁ στρατὸς τοῦ Φριδερίκου Ε'. καὶ ὁ τοῦ στρατάρχου Βελλίσλου ἐκώλυον τὴν εἰς τὴν νέαν βασίλισσαν πρόσοδον; . .

Ἡ Μαρία Θηρεσία εὑρίσκετο εἰς τὴν δεινὴν ταύτην θέσιν, ἄνευ χρημάτων, ἄνευ στρατοῦ, καὶ ἄνευ ὑπουργῶν· ἦτο ἐγγὺς τοῦ νὰ πέσῃ ἐκ τοῦ θρόνου, ὅτε θεία τις ἔμπνευσις τὴν ἔσωσε. Συνεκάλεσε δίαιταν ἐν Πρεσβούργῳ, καὶ ἐνδεδυμένη πένθιμα, κατὰ τὸν Οὐγγρικὸν τρόπον, φέρουσα τὸ ςέμμα τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐζωσμένη τὴν βασιλικὴν σπάθην, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν συνέλευσιν, εἰς ἣν ἀπηύθυνε τοὺς ἑξῆς λόγους Λατινιστί.

« Ἐγκαταλελειμμένοι ὑπὸ τῶν φίλων των καὶ καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν ἐχθῶν των, ἡ θυγάτηρ καὶ ὁ υἱὸς τῶν βασιλέων σας ἀναθέτουσιν εἰς τὰς χεῖράς σας τὴν σωτηρίαν αὐτῶν. »

Ἡ Μαρία Θηρεσία ἦτο νέα καὶ ὡραία, καὶ ἔκλαιε . . . τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νεότητος, τῆς καλλονῆς καὶ τῶν δακρύων της ὑπῆρξε μέγα.

Οἱ μεγιστᾶνες σύροντες τὰ ξίφη των ἀνεβόησαν. « Moriamur pro nostro rege Maria Theresa. *Ἂς ἀποθάνωμεν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ἡμῶν Μαρίας Θηρεσίας.* »

Ἡ Μαρία Θηρεσία ἐσώθη· ἐνῷ οἱ Οὔγγροι διὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτῶν τρόπου τοῦ μάχεσθαι καὶ τῆς ἀγρίας αὐτῶν ὄψεως διέδιδον τὸν τρόμον εἰς τοὺς ἐχθρικοὺς στρατοὺς, ἡ Ἀγγλία κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὴν σύμμαχον αὐτῆς. Ταὐτοχρόνως δὲ καὶ ἡ διαδιδομένη διχόνοια μεταξὺ τῶν συμμάχων ἐχθρῶν της συνέ-

τεινεν εἰς τὸ νὰ διευκολύνῃ τὴν νίκην τῆς νέας βασιλίσσης.

Τὴν 28 Ἰουλίου, διὰ μικρῶν τινων παραχωρήσεων, συνυπέγραψεν ἡ Μαρία Θηρεσία συνθήκην μετὰ τοῦ φιδερωτάτου τῶν ἐχθρῶν τῆς Φριδερίκου Β΄. ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῆς Ἀγγλίας. Ἀπὸ τοῦδε τὰ ὅπλα τῆς Αὐστρίας προέβησαν εἰς ἀλλεπαλλήλους θριάμβους κατὰ τῶν ἐχθρῶν οἵτινες ἐπέμενον εἰσέτι εἰς τὴν πάλην.

Ἡ βασιλεία τῆς Μαρίας Θηρεσίας θεωρεῖται τὴν σήμερον ὡς ἐκ τῶν ἐνδοξοτατων τῆς Αὐστριακῆς μοναρχίας. Διότι ἡ μεγάλη αὕτη ἄνασσα οὐ μόνον ἦν γενναία ἐν τοῖς κινδύνοις, ἀλλὰ καὶ συνετὴ ἐν εἰρήνῃ.

Ἀπέβιωσε δὲ τὴν 20 Νοεμβρίου 1780, ἡλικίας ἑξήκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν. Κατέλιπε δὲ ὀκτὼ τέκνα ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὸν Ἰωσὴφ Β΄. καὶ Λεοπόλδον Β΄. τὴν βασίλισσαν τῆς Νεαπόλεως Μαρίαν Καρολίναν, καὶ τὴν δυστυχῆ βασίλισαν τῆς Γαλλίας, ἥτις ἀπέτισε διὰ τοῦ αἵματός της τὸ ἄδικον τοῦ ὅτι ἦτο ὡραία καὶ καλοκάγαθος. Ὁ ἀναγνώστης ἐννοεῖ ποίαν αἰνίττομαι.

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΣΤΙΧΩΝ ΜΟΥ.

Κατήντησα μισάνθρωπος τῇ ἀληθείᾳ πλέον·
Εἰς ὅποιον παρουσίασα κανένα στίχον νέον
Νὰ κρίνῃ πῶς τὸν βρίσκει,

Ὁ μὲν μοῦ εἶπε νὰ ἰδῇ ὁπόταν εὐκαιρήσῃ,
Ὁ δὲ μοῦ εἶπε πῶς καιρὸν δὲν ἔχει νὰ μετρήσῃ
Τῶν στίχων μου τὸ μῆκος.

Ὦ φρίκη! ἄλλος τόλμησε νὰ εἴπῃ πῶς τὰ μέτρα'
Ὡς παντοπώλου ἡ ὀκὰ ποῦ εἶναι ἀποπέτρα,
Εἴ.' *ἐλαφρὰ* καὶ *κοῦφα*.

Κ' εἷς τελευταῖος (σῶσον με θεέ ἀπὸ βασάνων!)
Μὲ τοῦ καλάμου τὴν αἰχμὴν τοὺς στίχους μου πιάνων
Ἀσπλάγχνως ἐτυράννει.

Εἷς περισσεύει *δάκτυλος* ἐδῶ, νὰ λείψῃ πρέπει,
Μοὶ εἶπεν, ἄλλος *ποῦς* ἐκεῖ τὸ βῆμα δὲν διέπει
Καλῶς, καὶ νὰ τὸν κόψω.

Δὲν ξεύρει τὸν *Πυῤῥύχιον* στίχος ὁ τελευταῖος,
Κ' ἐξέρχεται τῆς *τροχιᾶς* ὁ ἕτερος *τροχαῖος*,
Σταμάτησον καὶ τοῦτον,

Καὶ ἐπ' αὐτῶν τὸν μέλανα ζωμόν σου τοῦτον σπεῖσαι,
Σπονδεῖοι μελανείμονες στὸν τάφον ὅλους πεῖσαι
Νὰ καταβοῦν ἀθρῶοι.

Κ. Κοντόπουλος.

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

(Συνέχεια)

— Εὖγε, εὖγε! εἶπε πατρικῶς ὁ Βωβ-Λατέρνας! νὰ δύο φίλοι ποῦ ἀξίζουν...! Κὺρ Δεσπότη σὺ ἔχεις μαζύ σου τὰ σύνεργά σου. Μιὰ *λαντζετιὰ* αὐτῆς τῆς *καμπανάρας*, ποῦ σκεπάζει τὸ μάτι τοῦ καϋμένου τοῦ Μιχαλιοῦ... δὲν εἶναι τίποτε... Ποῦ εἶναι ἡ Λοῦ;

— Λοῦ! Λοῦ! ἐφώναξεν ὁ Σάλιαγκας.

— Μὴν κάνῃς τόσο σαματᾶ, παιδί μου Σάλιαγκα, ὁ σατατᾶς δὲ φελᾶ.— Κυρὰ Μάγισσα φέρε μιὰ κλωστὴ καὶ βελόνα... Λοῦ, χαδεμένη μου, ῥαψε τὸ κούτελο τοῦ κακόμοιρου τοῦ Τουρνοβούλλη!

— Μπράβο, μπράβο, ἔτσι δὰ εἶπεν ὁ ἀδιόρθωτος Σάλιαγκας.— Ἕνα δυὸ βελονιαῖς 'σὸ πετσὶ τοῦ Θωμᾶ Τουρνοβούλλη... Ὄχ! μὰ τὴν ἀλήθειαν ποτές μου δὲν εἶχα δῆ τέτοια διασκέδασι!

Ἡ Λοῦ λαβοῦσα τὸ νῆμα καὶ τὴν βελόνην ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Πέγης, ἥτις ἔτρεμε δίδουσα αὐτά, διότι τὸ θέαμα τοῦτο ἦτο ἱανὸν νὰ ἐμπνεύσῃ τρόμον καὶ εἰς τὰς πλέον ἐσκληρημένας καρδίας, ἦλθε καὶ ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ Τουρνοβούλλη, ἀνύψωσε διὰ χειρὸς σταθερᾶς τὸ κρεμάμενον τεμάχιον, καὶ ἔῤῥαψεν αὐτὸ 'σὰν *μαστόρισσα* χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν ἐπὶ τοῦ προσώπου της δι' ὅλης τῆς ἐγχειρήσεως· καὶ ἐνῷ ὁ Τουρνοβούλλης ἐβλασφήμει ὡς δαίμων, αὕτη δὲν ἔδιδεν εἰς τὰς κραυγάς του τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν! Ὅτε δὲ ἐτελείωσε τὸ ἔργον της, ἐζήτησε νὰ πιῇ· ὁ δὲ Βὼβ-Λαντέρνας ὑπὸ αἰσθήματος στοργῆς καὶ θαυμασμοῦ κινούμενος ἐφίλησεν αὐτὴν, ἀλλ' οἱ περικαθήμεναι θεαταὶ, τὰ βδελύγματα ἐκεῖνα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπέστησαν ὑπὸ ἀηδίας!

ΚΑ΄.—ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΣΥΜΒΑΝ.

Ἡ Λαίδη Β... δὲν ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ἐκείνην. Τὴν δ' ἐπαύριον ἐγειρομένη ἔλαβε δύο ἐπιστολὰς συγχρόνως.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τῆς πρώτης.

Κυρία!

« Σᾶς στέλλω εἴκοσι χιλιάδας λιρῶν τῆς Ἀγγλικῆς τραπέζης. Ἠξεύρω ὅτι ἤδη τὴν πρωΐαν ταύτην θέλεις ἔχει τὰ μέσα τοῦ ν' ἀνταλλάξῃς αὐτὰς μετὰ τοῦ ἀδάμαντος. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῆτε τὰ μέσα ταῦτα, ὁποῖα δήποτε καὶ ἂν ὦσιν, πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ κοσμήματος.

Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ ἀδελφός μου δὲν ἠξεύρει νὰ συγχωρῇ ἀδυναμίας τινάς.

» Τὸ συμβὰν τοῦτο, φιλτάτη Λαίδη, εἶναι δυστύχημα καὶ ὄχι σφάλμα σας. Εὐαρεστήθητε νὰ μὲ θεωρῆτε μᾶλλον παρά ποτε εὐπειθέστατον δοῦλόν Σας.

Φριδερίκος.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦν ἐκ τῆς χειρὸς τῆς Α. Β Υ. Φριδερίκου τῆς Βριονοσυΐκης, δουκὸς τοῦ Ἐόρκου καὶ τῆς Ἀλβανίας (1) κόμητος τοῦ Οὐλστέρου, ἐπισκόπου τοῦ Ὀσναβούργου κτλ. κτλ.

Ἡ Λαίδη Ἰωάννα Β... ὡραία γυνὴ τριάκοντα ἐτῶν ἢ καὶ κἄτι περισσότερον, ἐδίπλωσε τὸ πρῶτον τοῦτο γράμμα ἐκπέμπουσα βαθὺν στεναγμὸν, καὶ ἠνέῳξε τὸ δεύτερον τὸ ὁποῖον διελάμβανε τὰ ἑξῆς.

Μιλαίδη

Ἀναλογιζόμενοι τὸν ἔντιμον χαρακτῆρα τῆς Αὐτοῦ Βασιλικῆς Ὑψηλότητος, καὶ τὰς παρ' Αὐτῇ μεσολαβήσεις ἡμῶν, πεπείσμεθα ὅτι θέλετε λαβεῖ τὴν πρωΐαν ταύτην εἴκοσι χιλιάδας λιρῶν εἰς χαρτονομίσματα τῆς τραπέζης τῆς Ἀγγλίας.

Ἐναποθέσατε, ἐὰν τοῦτο ἀρέσκῃ εἰς τὴν Ἡμετέραν Αὐθεντίαν, τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τὸ ὄχημα τὸ ὁποῖον περιμένει παρὰ τὰς κιγκλίδας τοῦ οἴκου σας, καὶ ἄφετε νὰ σᾶς φέρωσι μόνην ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Ἐὰν ἀργοπορήσητε μίαν μόνην ὥραν ὁ ἀδάμας θέλει εὑρισκεσθαι εἰς τὸν δρόμον τοῦ Βρούτον, καὶ θέλει μᾶς εἶναι λίαν δύσκολον νὰ τὸν κάμωμεν νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ τῆς Γαλλίας, μ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν μας τοῦ νὰ φανῶμεν εὐάρεστοι εἰς τὴν ὑμετέραν Αὐθεντίαν.

Οὐδεμία ὑπογραφή.

Ἡ Λαίδη Ἰωάννα Β. ἔσεισε σφοδρῶς τὸν κώδωνά της.

— Λισαβὼ, εἶπεν εἰς τὴν θαλαμηπόλον της, πήγαινε νὰ ἰδῇς τί ὑπάρχει εἰς τὸν δρόμον ἔξω τῆς θύρας... γρήγορα!

— Τί ὑπάρχει, μιλαίδη!

— Γρήγορα σὲ λέγω!

Ἡ Λισαβὼ ἐξῆλθε καὶ ἐπανῆλθε μετά τινας ριγμὰς πνευριῶσα.

— Μιλαίδη, εἶπε, δὲν ὑπάρχει τίποτε.

— Τίποτε, Λισαβώ; Εἶσαι βεβαία;

— Εἶμαι βεβαία, Μιλαίδη... τίποτε ἄλλο παρὰ ἓν ἁμαξάκι, τοῦ ὁποίου ὁ ἁμαξᾶς μ' ἐκύτταξε!

— Ἓν ἁμαξάκι! ἐπανέλαβεν ἡ Λαίδη Β. πεπνιγμένῃ φωνῇ —Ἄφες με μόνην Λισαβώ!

Ἡ Λαίδη Ἰωάννα ἤρχισε νὰ διατρέχῃ τὸν θάλαμον μεγάλοις βήμασι.

— Τί νὰ κάμω; εἶπε μορμυρίζουσα ἐν ταραχῇ. —Πῶς νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς ἀνθρώπους τοιούτου εἴδους; Τίς οἶδεν ἂν αἱ εἴκοσι χιλιάδες λιρῶν τοῦ κρίγκηπος δὲν θέλουν συμμερισθῆ τὴν τύχην τοῦ δακτυλιδίου;... Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος εἶναι θετικὴ, καὶ ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ τὸ μέτρον τοῦτο. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχῃ λόγους ἐμπιστοσύνης... καὶ ἂν ἀργοπορήσω δύναμαι νὰ χάσω τὰ πάντα!

Ἐσήμανε πάλιν καὶ ἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς.

—Δὲν ἔφεραν τίποτε μὲ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην; ἠρώτησεν ἔπειτα.

— Ναὶ, Μιλαίδη... Ἔθεσα ἐπὶ τοῦ καλλυντηρίου τῆς μιλαίδης μικρὸν κιβώτιον ἐξ ἰοξύλου...

— Δός μου το!

Ἡ Λισαβὼ ἔφερε τὸ κιβώτιον, ἡ δὲ Λαίδη Ἰωάννα ἀνοιξασα αὐτό, τὸ εὗρε πλῆρες χαρτονομισμάτων καὶ τὸ ἔκλεισε πάλιν.

— Φέρε τοῦτο εἰς τὴν ἅμαξαν εἶπε;

— Εἰς τὴν ἅμαξαν, μιλαίδη;

Ἡ Λαίδη Ἰωάννα ἐκτύπησε τὸν πόδα μετὰ θυμοῦ.

— Εἰς ποίαν ἅμαξαν; ἐπανέλαβεν ἡ Λισαβώ.... Ἀ! δέσποινά μου μὲ συγχωρεῖτε! εἰς τὸ ἁμάξι ποῦ...

— Γρήγορα!

Ἐξελθούσης τῆς Λισαβῶς, ἡ Λαίδη Β. ἔῤῥιψεν ἐπὶ τῶν ὤμων της ἓν κασμήριον καὶ ἔδραμε κατόπιν τῆς θεραπαίνης της, διότι ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸ ἁμαξι ἠδύνατο νὰ φύγῃ μὲ τὸ κιβώτιον.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον συμβαίνουσι καὶ παραδοξότερα τούτων. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν ἅμαξαν, καὶ ἔκλεισε τὴν θυρίδα κατὰ προσώπου τῆς Λισαβῶς, ἥτις ἤθελε προθύμως δώσει τρία μηνιαῖά της, νὰ μάθῃ ὁπωσοῦν τὸ αἴτιον τῆς μυστηριώδους ταύτης ἀναχωρήσεως.

Ἅμα εἰσελθούσης τῆς Λαίδης Ἰωάννας, ὁ ἁμαξηλάτης ἐμάστιξε τοὺς ἵππους καὶ ἤρχισε τὸν τριποδισμὸν (le trot) χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ ποῦ νὰ ὑπάγῃ.

Δὲν δύναται νὰ κατηγορήσῃ τις τὴν Λαίδην Ἰωάνναν ὡς πράττουσαν ἀπερίσκεπτα· ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων τὴν ὤθησεν εἰς τρόπον ἐναπόδραστον εἰς τὸ τόλμημα τοῦτο. Ὅτε εὑρέθη μόνη εἰς ταύτην τὴν ἅμαξαν, ἥτις τὴν ἔφερε Κύριος οἶδε ποῦ, αἱ ὑποψίαι καὶ οἱ φόβοι της ἐπέστρεψαν μετὰ νέας σφοδρότητος. Μόνη καὶ φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς θησαυρὸν ὑπήγαινεν εἰς ἐντάμωσιν ἀνθρώπων μετερχομένων τὴν κλοπήν.

Δὲν εἶχε νὰ φοβῆται τὰ πάντα;

Ἀλλὰ πῶς νὰ ὀπισθοχωρήσῃ; ὁ ἡνίοχος δὲν ἤθελεν ἀρνηθῆ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν φωνήν της.

Τὸ ὄχημα διῆλθε τὴν Δυτικὴν ἄκραν, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ στόλου· ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της διὰ τῆς Λουδγατ—Ἕλλης (Ludgate-Hill) καὶ ἐστάθη εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Ἐκκλησιας, ἀριστερόθεν τοῦ Ἁγίου Παύλου. Οὐ μακρὰν ἐκεῖθεν ὑπῆρχε λαμπρὸν ὄχημα μὲ τὰς θυρίδας κεκλεισμένας, καὶ φέρον τὰ παράσημα τοῦ οἴκου τῶν Δουνουά. Ἅμα ἐσταθῆ τὸ ἁμάξιον, ὁ ἡνίοχος κατέβη καὶ ἠνέῳξε τὰς θυρίδας, καὶ ἡ ἀναβάθρα καταπεσοῦσα ἀφῆκε μικρόν τι γραΐδιον περιτυλιγμένον εἰς μανδύαν βαμβακωτὸν ἐκ λειομετάξης, καὶ μὲ παρυφὴν σισυρνώδη (1), νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπήδα ἀποφεύγουσα τὸν πηλὸν μὲ τὴν ἐπιδεξιότητα τῆς γαλῆς.

Τὸ γύναιον τοῦτο διευθύνθη πρὸς τὸ ἁμαξιον, τοῦ ὁποίου ὁσαύτως κατέβη ὁ ἡνίοχος, καὶ ἠνέῳξε τὴν θυρίδα.

Τὸ γραΐδιον ἐξετέλεσε τρεῖς ὑποκλίσεις πρὸς τὴν

(1) Τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ.

(1) Ἀπὸ γοῦναν.

λαίδην Ἰωάνναν ἀπὸ γοῦναν καὶ μὲ προφορὰν Ἰταλικὴν εἰς τρόπον ἀλλόκοτον, εἶπεν.

— Ἐγκὼ εἶμαι τὸ ταπεινότατο ντούλα τῆς ἐντική σας Ὑψηλότητα, καὶ ἂν τὸ ντικόσας Ὑψηλότητα μοῦ ντώτη τὴν ἄδειαν, τὰ λάβω τὸ ταῤῥος νὰ κατήσω κοντὰ ςὸ ντικότης Ἐκλαμπρότητα.

Ἡ Λαίδη Ἰωάννα Β. ἔῤῥιψε βλέμμα ἀπορίας ἐπὶ τῆς ζώτης ταύτης γελοιογραφίας· ἐνῷ προσέδοκα τραγῳδίαν ἡ πρᾶξις ἤρχιζε διὰ γελοιωδεςάτης κωμῳδίας. Εἴς τινας περιστάσεις πᾶσα διασκέδασις ἀνακουρίζει, καὶ ἡ Λαίδη Ἰωάννα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της ἧττον καταπιεζομένην.

Ἐν τούτοις τὸ γύναιον εἰσεπήδησε διὰ τῆς ἀναβάθρας καὶ ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς λαίδης Ἰωάννας Β. οὐχὶ ἄνευ ἀτελευτήτων ὑποκλίσεων.

—Ἐγκὼ εἶμαι, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ, ἂν ὁρίζῃ τὸ Ῥισπετάμπιλε Ἐτζελέντζα σας, τὸ κοντέσσα Καντακουζήνα, χῆρα ἐνοῦ ξάδελφο τοῦ ἁγίου Πατέρα μας στὴ Ῥώμα.... τὸ ντικό σας Ὑψηλότατο ἐτσελέντσα μπορεῖ νὰ ἔκῃ σ' ἐμένα ὅλο τὸ ταῤῥος, καὶ νὰ πιστεύῃ ὅτι τὸ ντικόμου καρντιὰ αἰσθάνεται γιὰ λόγου της ἕνα ἀγκάπη ἀπὸ μητέρα.

— Ποῦ μὲ ἀπάγετε ; ... ἠρώτησεν ἡ λαίδη Β.

—Σινιόρα σί! ὁ Τεὸς τὸ σέρει ὅτι πέρτω μέσ'τὸ φωτιὰ γιὰ τὸ χατίρι τὸ ντικόσας ἐκλαμπρότατο Ὑψηλότητα.

— Σᾶς ἐρωτῶ Κυρίαμου ποῦ πηγαίνομεν ; ἐπανέλαβεν ἡ Λαίδη Β.

— Σινιόρα ἂς ἦναι μάρτυρα τὸ τρισέντοξο μητέρα τοῦ Τεοῦ, καὶ τὸ ἅγιο Πέτρο τῆς Ῥώμας, τὸ εὐλογημένο προστάτη τοῦ μακαρίτη ἄντρα μου, πῶς ἐγκὼ εἶμαι τὸ πιὸ πιστὸ νδούλα τῆς ἀφεντιά σας.

Καὶ ταῦτα λέγουσα τὸ γυναικάριον ἥρπασε τὴν χεῖρα τῆς Λαίδης Ἰωάννας, καὶ τὴν ἔρτρε διαίως εἰς τὰ χείλη της· ἡ λαίδη Ἰωάννα συνετινάχθη, καὶ τὴν ἐθεώρει ἔντρομος· δὲν ἐτόλμησε δὲ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐρώτησίν της, πεπεισμένη ὅτι ἡ σύντροφός της τὴν ἐπερίπαιζεν ἀνηλεῶς, ἢ ὅτι ἦτο παράφρων.

Ἤρχισε λοιπὸν τότε νὰ συλλαμβάνῃ νέους φόβους, καὶ αὐτομάτως οἱ ὀφθαλμοί της ἐστράφησαν πρὸς τὴν θυρίδα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ κράξῃ πρὸς βοήθειαν. Τὸ ὄχημα εἶχεν ὠπισθοχωρήσει, καὶ προύχώρει διὰ τῆς πλατείας τοῦ Λιγκολνς-ἶνν-Φιέλδς. Ἡ Λαίδη Β. ἀνεγνώρισε κάλλιστα τὴν πλατεῖαν ταύτην καὶ τὰ περὶ αὐτήν.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπαίρανε τὴν κατασκόπευσίν της, τὸ γύναιον ἐξεῖλεν ἐκ τοῦ περιχειρίου τὴν λευκὴν, τὴν τρομώδη καὶ κατεξηραμμένην χεῖρά της, καὶ ἔσυρε σχοινίον τι δι' οὗ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ὑάλου τῆς θυρίδος καταπέτασμα μάλλινον, ἐρυθρὸν καὶ ἀδιόρατον.

Ἐκ φυσικῆς ὁρμῆς ἡ λαίδη Ἰωάννα Β. ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἑτέραν θυρίδα· ἀλλὰ μόλις εἶδε τὴν γωνίαν τῆς Ὁδοῦ τῆς Πύλης (Gate-Street,) καὶ οἱ εὐκίνητοι δάκτυλοι τοῦ γυναικαρίου ἐπρόλαβον, καὶ δεύτερον παραπέτασμα ἐξ ἐριούχου, ἐπίσης ἀδιόρατον ὡς τὸ πρῶτον, διεκώλυσε τὴν θέαν καὶ ἐκ τοῦ μέρους τούτου.

Ἡ Λαίδη Ἰωάννα Β. ἔπεσεν ἔντρομος καὶ ὑπτία ἐπὶ τοῦ ὀπισθινοῦ μέρους τῆς ἁμάξης· εὑρέθη αἴφνης κεχωρισμένη ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἐκ τοῦ ζῶντος κόσμου τοῦ ἐπιτηρουμένου καὶ προστατευομένου ὑπὸ τοῦ νόμου.

Γενομενένη δὲ θαῤῥαλεωτέρα ἐκ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ φόβου ἀνωρθώθη καὶ ἠθέλησε νὰ ἀνυψώσῃ τὸ ἕτερον ἐκ τῶν παραπετασμάτων· ἀλλ' οἱ δάκτυλοι τοῦ γραϊδίου, ψυχροὶ καὶ ξηροὶ ὡς νὰ ἦσαν ἐλεφάντινοι, ἐνεπάγησαν εἰ τὴν καλλίσαρκον ὠλένην της.

— Τὸ Ὑψηλοτητά σας νὰ μὴν λαβαίνῃ κόπο, εἶπε τὸ γύναιον. — δὲν τεριάζει νὰ γλέπῃ ὅλο τὸ κόσμο μέσ' αὐτὸ τὸ πελαιγάμαξα τὸ εὐγενῆ πρόσωπο τῆ Ὑψηλότητά σας.

— Ἀλλὰ, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! ποῦ θέλεις νὰ μὲ φέρῃς ;

— Σινιόρα σί !.. τὸ εὐγενέςατο, τὸ λαμπρὸ πρόσω τῆ ἐκλαμπρότατη ὑψηλότητάσας ... Ταῤῥῶ πῶς τὸ Ὑψηλότητά σας ὠμίλησε ; ... ἔπρεπε νὰ σᾶς πῶ ἀπ' ἀρκῆς πῶς τὸ τεὸ μοῦ ἐσφάλιςε τ' αὐτιά ...

— Εἶναι κωφή ! ἐμορμύριζεν ἡ Λαίδη Β. ἥτις ἤδη ἔπρεπε ν' ἀπελπισθῇ τοῦ νὰ τὴν κάμῃ ἢ κἂν νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν εἰς σὰς ἐρωτήσεις της.

— Σινιόρα σί, ἐπανέλαβε τὸ γύναιον — ντικό μου εὐγενῆ ἄντρα τὸ κόντε Καντακουτζένο, ἔλεγε ... μὰ τί μᾶς μέλει γιὰ αὐτό... ἂν τὸ Ἰλλουστρίσιμα Ἐτσελέντσα σας τέλῃ νὰ φύγῃ, μπορεῖ νὰ φύγῃ, μὰ τὰ φύγῃ μὲ ἄντεια κέρια *(ἄδεια χέρια)*.

Ἡ λαίδη Β. ἔψαυσε μετὰ σπουδῆς τὸ ἐδώλιον εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἀποθέσει τὸ κιβώτιον, ἀλλὰ τὸ κιβώτιον, ἔγειν ἄφαντον.

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! εἶπε βαρυστενάζουσα.

— Ἂν καὶ τὸ ἐναντίο ἐπανέλαβε τὸ γύναιον μετ' ἀδιασαλεύτου ἱλαρότητος, *Βόστρα ἐτζελέντσα* τέλῃ νὰ μένῃ ἐντῶ, ντὲν πρέπει νὰ πειράζῃ τὸ κουρτίναις, ποῦ τὸ βάλανε *ἀπόσσα* γιὰ λόγου της.

Μόνον οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐπροφέρθησαν μὲ τόνον ἐπαμφοτερίζοντα. Ἡ λαίδη Β. τῆς ὁπρίας ὁ ὀρθαλμὸς ἤρχιζεν ἤδη νὰ διορᾷ διὰ θολεροῦ φωτὸς τοῦ ἁμαξίου, ἔῤῥιψε τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς παραδόξου συντρόφου, ἥτις ἐπέβαλλεν αὐτῇ τὸν νόμον τῆς ἀνάγκης.

Εἶδε τὸ γυναικάριον ἐντεθαμμένον καὶ ἐσπαργανωμένον ἐντὸς μεταξῆς καὶ σισύρας εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τις εἰμὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ μέτωπόν της· οἱ ὀφθαλμοί της ἐμειδίων καὶ ἠκτινοβόλουν ἓν εἶδος λάμψεως, ἴδιον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τετραπόδων τοῦ γένους τῶν αἰλούρων.

Ἡ λαίδη Β. ἔῤῥιζε καὶ κατεβίβασε τὰ βλέμματά της ἵνα μὴ ἴδῃ πλέον τὰς δύο ἴριδας τὰς ἀμυδρῶς καὶ σατανικῶς λαμπούσας ἐν τῷ σκότει.

Τὸ γύναιον δὲν ἔλεγε πλέον τίποτε· ἠκολούθουν τὴν πορείαν των ἐν σιωπῇ. Ἡ λαίδη Β. ἤκουεν

ὡς ἀπηλπισμένη τὸν ἐξωτερικὸν θόρυβον τὸν κοινὸν ἐκεῖνον βίον, τοῦ ὁποίου ἄλλοτε δὲν εἶχε ποτὲ αἰσθανθῇ τὴν ἀξίαν, καὶ τὸν ὁποῖον τώρα ἤθελε προθύμως ἀγοράσει ἀντὶ πολλοῦ.

Ἐσιώπα καταπιεζομένη ὑπὸ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης δυνάμεως, ἥτις ἐπάτει τὸν πόδα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της· ἠσθάνετο ὅτι τοῦ λοιποῦ τὰ παράπονα ἦταν ἀνωφελῆ καὶ ὅμως δὲν ἐτόλμα νὰ πραξῇ τίποτε· ἐξηκολούθουν τὴν πορείαν των διὰ μέσου παντὸς εἴδους θορύβων οἵτινες πληροῦσι τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας· Τοῦτο διήρκεσε πολλὴν ὥραν, καὶ τέλος ὁ θόρυβος ἠλαττώθη, καὶ μετ' ὀλίγον ἔπαυσεν ὁλοτελῶς. Οἱ τροχοὶ δὲν ἐπήδων πλέον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ὠλίσθαινον ἐπὶ γλοιώδους καὶ συγκολλητικοῦ πηλοῦ.

— Ἐφτάσαμε εἶπε τὸ γύναιον, καὶ σχεδὸν πάραυτα τὸ ὄχημα καὶ ἡ θυρὶς ἠνεῴχθη.

— Νά ! τὸ Ὑψηλότητά σας' μπορεῖ τώρα νὰ γλέπῃ ὅσο τέλει, εἶπε τὸ γυναικάριον μὲ μειδίαμα ἀξιέραστον. Νὰ μοῦ κάμῃ τὸ κάρι (*τὴν χάριν*) νὰ μὲ προσμένῃ κομματάκι.

Ὁ ἁμαξηλάτης προσήνεγκε τὸν βραχίονά του καὶ ἡ *κοντέσσα* Καντακουζήνη κατέβη, καὶ πηδῶσα ἐπὶ τοῦ πηλοῦ, ἔφθασεν εἰς τὴν πλησίον οἰκίαν, ἥτις ἦτο λίαν ἀλλόκοτος· θύραν δὲν εἶχε, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐδεὶς ἄλλος τρόπος ὑπῆρχε τοῦ νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς αὐτὴν εἰμὴ διὰ κλίμακος· ἀλλὰ καὶ τοῦτο δύσκολον, διότι αἱ θυρίδες αὐτῆς κεκλεισμέναι οὖσαι διὰ δυνατῶν θυροφύλλων, παρίστων ξύλινον προπύργιον ἀπόρθητον.

Ἡ Λαίδη Β. δραττομένη τῆς δοθείσης αὐτῇ ἀδείας, προὔκυψεν ἐκ τῆς θυρίδος, καὶ περιέστρεψε βλέμματα ἀπλήστου περιεργείας· ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ γνωρίσῃ.

Ἀπέναντι αὐτῆς ἦν ἡ ῥηθεῖσα οἰκία, ὑψηλὸν οἰκοδόμημα ἀρκετὰ ἐλεεινῆς καταστάσεως, καὶ ὄψεως νεκροπρεποῦς· δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τῆς οἰκίας ταύτης ὑπῆρχον ἑτοιμόῤῥοποι καὶ κατηρειπωμέναι οἰκίαι, αἵτινες προφανῶς δὲν ἠδύναντο νὰ κατοικῶνται ὑπὸ ἀνθρώπων· ἀντικρὺ δὲ τούτων ὑψηλοὶ τοῖχοι, ἄνωθεν τῶν ὁποίων ἐπεξετείνοντο κλάδοι γυμνοὶ φύλλων.

Ἡ ὁμίχλη ἤρχιζε νὰ καταπίπτῃ, καὶ ἑκατέρωθεν ἡ ὁδὸς ἐφαίνετο περφραγμένη ὑπ' αὐτῆς.

Ἡ ὁδοιπορία διήρκεσε πολὺ καὶ διὰ τοῦτο ὁ τόπος οὗτος πρέπει νὰ ἦτο μακρὰν τοῦ Ἁγίου Παύλου, καὶ τοῦτο ἦτο πᾶν ὅτι ἠδύνατο να συμπεράνῃ ἡ Λαίδη Β. ἀλλὰ καὶ τὸ συμπέρασμα τοῦτο πιθανὸν νὰ ἦτο ἐσφαλμένον, διότι τὸ ὄχημα διὰ νὰ τὴν ἀπατήσῃ, ἴσως εἶχε κάμει πολλὰς περιστροφὰς ὅπως παρατείνῃ τὸν δρόμον του· οὕτω λοιπὸν ἡ δοθεῖσα ἄδεια εἰς τὴν Λαίδην Β. ἦτο πάντῃ ἀπατηλή.—Ἂν εἶχεν ἄλλως τὸ πρᾶγμα, τολμῶμεν εἰπεῖν ὅτι ἡ ἄδεια δὲν ἤθελε τῇ δοθῇ.

Ἀπελπισθεῖσα ἐκ τούτων πάντων προσήλωσε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῆς ὁδευούσης συντρόφου της, ἥτις ἐνησχολεῖτο παραδόξως πως. Πατοῦσα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων της, ἐπειρᾶτο νὰ φθάσῃ εἰς ὀπήν τινα, ἠνεῳγμένην εἰς τὸ θυρόφυλλον μιᾶς τῶν θυρίδων τοῦ ἰσοπέδου, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο· ἐπὶ τέλους δὲ προσεκάλεσε τὸν ἁμαξηλάτην, ὅστις λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ὕψωσε μέχρι τῆς ὀπῆς.

Προσήρμωσεν εἰς αὐτὴν τὸ ςόμα, καὶ ἐξέβαλε μικρὰν καὶ ὀξεῖαν κραυγὴν προσκλήσεως.

—Who's there *(Ποῖος εἶν' αὐτοῦ ;)* ἐβροντήσε τραχεῖά τις φωνὴ ὄπισθεν τῆς ὀπῆς.

— Donna della notte, carissimo mio, (Κυρία τῆς νυκτὸς, φιλτατέ μου!) ἀπεκρίθη τὸ γύναιον διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ θυροφύλλου, ἡ δὲ ἐσωτερικὴ φωνὴ ἐσιώπησε. Ἡ λαίδη Β. δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τοὺς προφερθέντας λόγους· ταῦτα δὲ πάντα τῇ ἐφαίνοντο ὑπερβαίνοντα τὰ ὅρια τοῦ παραδόξου καὶ σχεδὸν ἀδυνάτου· ἐνόμιζεν ἑαυτὴν παίγνιον ονείρου φαντασιώδους καὶ ἀνοήτου.

— Λοιπόν ! λοιπόν ! ἐπανέλαβε τὸ γύναιον μετὰ θυμοῦ.

— Μίλα καλὰ ἐγγλέζικα, μαθές ! εἶπεν ὁ ἁμαξηλάτης· εἶναι 'κεῖ πέρα τόσα παλληκάρια ποῦ δὲν καταλαβαίνουν γρὶ ἀπὸ τὰ διαολοφραντσέζικά σας.

— Gentlewoman of the night ! ἐπρόφερε τὸ γυναικάκι ἀρκετὰ ὡραῖα, προσθετουσα.

— Μαθὲς, μὲ κάνουν νὰ ὁμιλῶ τόσας γλῶσσας, ὥστε ἐπὶ τέλους τὰ μπερδεύω.

— Well ! (πάγει καλά !) ἀπεκρίθησαν ἔσωθεν. take care ! (προσέχετε !).

Ὁ ἁμαξηλάτης καὶ τὸ γυναικάριον ἀπέστησαν· ἡ δὲ προφύλαξις αὕτη δὲν ἦτο περιττὴ, διότι τὰ δύο θυρόφυλλα ἠνεῴχθησαν αἴφνης, καὶ ὁ ὑπὸ τὴν θυρίδα τοῖχος, ὅστις ἦτο ἐκ ξύλου κεχρωματισμένου κατὰ μίμησιν λίθου, καταπίπτων τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ὡς τὸ ὅλον ἁμάξης, παρέσχεν εὐρεῖαν καὶ εὔκολον διάβασιν.

ΚΒ'. ΤΟ ΠΟΥΡΓΑΤΩΡΙΟΝ.

Ὅτε ἡ παράδοξος αὕτη οἰκία, ἥτις ἐφαίνετο τόσον νεκρὰ καὶ ἀκατοίκητος, ἔχουσα τὰ παράθυρά της ἑρμητικῶς κεκλεισμένα, καὶ τὸν ἐρυθρωπὸν τοῖχον ἄνευ ἴχνους θύρας, ἔδωκεν αἴφνης σημεῖα ζωῆς, καὶ ἠνέῳξε τὰς πλευρά της ἵνα διαβῶσιν οἱ προσελθόντες, ἡ Λαίδη Ἰωάννα Β. .. ἐπίςευσε μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὅτι ὠνειρεύετο· ἀλλὰ τὸ γυναικάριον ἀνεδέχθη νὰ τὴν καταπείσῃ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὁρωμένων.

— Ἰωσηφάκι, κάμε τὸν γύρον σου, εἶπεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην, καὶ πήγαινε νὰ περιμείνῃς ἐμπροστὰ εἰς τὰ κάγγελα.

Εἶτα δὲ πλησιάσασα τὸ ἁμάξιον, ἐξέτεινε τὴν λευκὴν καὶ ἐῤῥυτιδωμένην χεῖρά της εἰς τὴν λαίδην Β.

— Τὸ Ὑμετέρα Ὑψηλότητα ἂς εὐαρεσηθῇ νὰ σπεύσῃ, εἶπε χαιρετῶσα αὐτὴν λίαν εὐσεβάστως. — ἡ εἴσοδος αὕτη ποτὲ δὲν μένει πολλὴν ὥραν ἀνοικτή.

Ἡ λαίδη Ἰωάννα κατέβη, καὶ τὸ γύναιον τῇ ἐνεχείρησε τὸ ἰξύλινον κιβώτιον, τὸ ὁποῖον ἐπιδεξίως εἶχε κρύψει ἐντὸς τοῦ μανδύου της.

Ἰδοὺ τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν ὑμετέραν γαληνιωτάτην ἐξοχότητα, εἶπεν.—ἠθέλησα ν' ἀπαλλάξω αὐτὴν τῆς φροντίδος τοῦ νὰ τὸ φυλάττῃ διαρκοῦντος τοῦ ταξειδίου.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ λαίδη Ἰωάννα ἐδίσταζε νὰ κινδυνεύσῃ εἰς τὸ σκότος τὸ ἐπικρατοῦν πέραν τῆς ἀπροσδοκήτου θύρας, τὸ γυναικάριον ὑποκλίνον εὐσεβάστως ἐπανέλαβε.

— Τὸ Ὑμετέρα Ὑψηλότητα ἂς εὑρεθῇ νὰ διαβῇ πρώτη, καὶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τῇ προσφέρω τιμάς .... εἶμαι ἐκ τῶν τῆς οἰκίας.

Ἡ Λαίδη Ἰωάννα ὑπερνικῶσα τὸν τρόμον της διέβη τὸν οὐδὸν, τὸ δὲ γραΐδιον τὴν ἠκολούθησεν ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ πάραυτα τρομερὸς πάταγος σανίδων ἠκούσθη ὄπισθεν αὐτῶν ἡ λαίδη ἐστράφη· ἡ θύρα ἐγένετο ἄφαντος! ὁ τοῖχος ἐκλείσθη πάλιν, καὶ διὰ μιᾶς πυκνότατον σκότος περιεκάλυψεν αὐτάς.

— Ποῦ εἶμαι; .... ἐπρόφερεν ἡ λαίδη Β. σιγαλέως καὶ τρεμούσῃ φωνῇ.

— Ἀριστερά! προχωρεῖτε ἀριστερὰ, μιλαίδη, εἶπεν ἡ τραχεῖα φωνὴ ἥτις εἶχεν ἀποκριθῆ ὄπισθεν τῶν θυρίδων εἰς τὸ σύνθημα τῆς κομήσσης Καντακουζηνῆς. — Ἂν ἐκάνετε ἕνα βῆμα δεξιὰ, νὰ πάρ' ὁ διόλος ἂν σᾶς ἐγγυώμην διὰ τὰ κόκκαλάσας!

— Ἔ! τὸ Ὑψηλότητά σας μετεβλήθη εἰς ἄγαλμα; ἠρώτησε τὸ γύναιον.

— Ποῦ εἶσθε, κυρία; ποῦ εἶσθε; ἀνεβόησεν ἡ λαίδη Ἰωάννα.— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Ἐκτὸς ἑαυτῆς, ἔκαμε βήματά τινα τυχαίως· ἀλλ' αἴφνης βραχίων σιδαρὸς τὴν ἥρπασε ἐν τῇ σκιᾷ.

—Μὰ τὴν πίστη μου τρίχα ἔλειψε νὰ γείνῃ χίλια κομμάτια! εἶπεν μὲ τραχεῖαν φωνὴν καὶ μὲ ἀπάνθρωπον γέλωτα.—Ὅταν σᾶς λέγω, διαόλου μιλαίδη, νὰ πηγαίνεται ἀριστερὰ, ἐὰν δὲ θέλετε νὰ κάμετε ἕνα πηδηματάκι σαράντα πόδας ὑψηλόν.... Ἔλα! ἀριστερὰ διαόλου!...

Ἡ λαίδη Ἰωάννα προὐχώρησε μηχανικῶς πρὸς τὴν νέαν ταύτην διεύθυνσιν μὲ τὴν παρὰ φύσιν ἐκείνην ἀταραξίαν, ἥτις ἐνίοτε προέρχετε ὑπὸ τοῦ ὑπερβολικοῦ τρόμου.

Ἤκουσεν εἰς ἀπόστασιν δέκα ἕως δώδεκα βημάτων ἐνδοτέρω, θύραν ἀνοιγομένην· τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν λάμψις ἐρυθρωπὴ ἐφάνη, καὶ θόρυβος κακόφωνος ἐκ μυρίων συγκεχυμένων φωνῶν ἔφθασε μέχρι τῶν ὤτων αὐτῆς

Ἡ Θύρα ἥτις διωχέτευε πάντα ταῦτα, δηλαδὴ τὴν λάμψιν καὶ τὸν θόρυβον, ἤνοιγεν ὑπεράνωθεν μικρᾶς τινος κλίμακος τριῶν βαθμίδων· ἡ δὲ γραῦς ἵστατο ἤδη ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος.

—Ἡ γαληνιωτάτη Ὑψηλότης σας ἂς μὴ ἀπορήσῃ περὶ οὐδενὸς πράγματος, εἶπε, μέλλομεν νὰ διέλθωμεν ἓν μέρος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον εὐχάριστα εἰς τὴν ὅρασιν, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον μιᾶς στιγμῆς, καὶ ἀναδέχομαι νὰ προστατεύσω τὴν τιμὴν τῆς Ὑμετέρας Ἐκλαμπροτάτης Ὑψηλότητος.

Ἡ λαίδη ἀνέβη τὰς τρεῖς βαθμίδας, διέβη τὴν θύραν· ἅμα δὲ εἰσῆλθεν εἰς εἶδός τι διαδρόμου ὁ θόρυβος ἐδιπλασιάσθη· ἦτο σύγχυσις φωνῶν ἀνθρώπων ᾀδόντων, ὁμιλούντων, κραυγαζόντων, βλασφημούντων.

Ταὐτοχρόνως δὲ ἡ ἀτμοσφαῖρα μετέβαλεν αἴφνης θερμοκρασίαν καὶ ἡ ψυχρὰ ὑγρασία ἥτις ἐπεκράτει εἰς τὴν εἴσοδον, ἐτράπη εἰς ἀέρα θερμὸν, πλήρη ἀτμῶν λιπαρῶν καὶ ἀηδεστάτων, ὅς ἀὴρ προσήρχετο διὰ φυσημάτων πνιγηρῶν.

Αἱ ναυτιώδεις αὗται ἀναθυμιάσεις ἐπενήργησαν ἀμέσως ἐπὶ τῆς λεπτῆς καὶ ἤδη σφοδρῶς συγκινηθείσης κράσεως τῆς ταλαιπώρου λαίδης Ἰωάννας, ἥτις ἐστάθη μὴ δυναμένη νὰ κάμῃ ἓν βῆμα περαιτέρω.

— Τί τρέχει; ἀνεβόησε τὸ γύναιον, τί ἔπαθεν ἡ ὑμετέρα Ὑψηλότης; . . . un piccolo disgousto! (ὀλίγη ἀηδία) . . . δὲν εἶναι τίποτε! .. Αὕτη ἡ ὀσμὴ, ἥτις δὲν εἶναι τόσον θελκτικὴ, ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων . . . πρέπει βέβαια νὰ τρώγωσι, καὶ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης δὲν δύναται βέβαια ν' ἀπαιτήσῃ νὰ τοὺς ἀφήσωμεν ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης.

Ἀλλὰ λέγουσα ταῦτα ἔχωσε τὴν φιάλην της ὑπὸ τοὺς ῥώθωνας τῆς λαίδης Ἰωάννας.

Un poco di coraggio! (ὀλίγην γεναιότητα) εἶπεν· ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης διήνυσεν ἤδη τὸ δυσκολώτερον μέρος.

Ἐπανέλαβε λοιπὸν ἡ λαίδη τὴν πορείαν της, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν.

Ἦτο τρομακτικῆς ὠχρότητος, ἀλλὰ τὸ βῆμά της δὲν ἦτο ἀσθενὲς ἢ κλονούμενον· ἡ κατάστασις τῆς ἠθικῆς ἀτονίας ἐν ᾗ εὑρίσκετο, ἀφῄρει ἀπ' αὐτῆς τὸ ἥμισυ τῆς ἀδημονίας, ἣν εἰς παρομοίαν περίστασιν ἤθελεν αἰσθανθῆ γυνὴ τῆς κατασκευῆς καὶ τοῦ γένους της.

Ὁ θόρυβος ηὔξανεν εἰς τρόπον ἐπαισθητὸν, καὶ ἔφθανεν εἰς τὰ ὅρια τῆς πλέον ἀφορήτου κακοφωνίας. Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη τρανὸς, καὶ μόλις ἐλαττούμενος ὀλίγον ὑπὸ ἀθλίας τινὸς θύρας.

Τὸ γύναιον ἠνέῳξε τὴν θύραν ταύτην.

Ἡ λαίδη Ἰωάννα ἐνέφραξεν εὐθὺς τὰ ὦτα της· ἀλλὰ πάραυτα ἀπέσυρε τὰς χεῖράς της ἀπὸ τὰ ὦτά της ἵνα προφυλάξῃ τοὺς ῥώθωνάς της κατὰ τῆς φρικώδους δυσωδίας, ἥτις ἦλθεν αἴφνης νὰ τὴν πνίξῃ.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν κεκλεισμένοι αὐτομάτως.

(Ἕπεται συνέχεια).